

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ANUL XVI NR. 26 (630) — 24 iunie 1967

flacăra

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID

În zilele de 15-17 iunie 1967, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnăraș, Ilie Verdeț, Leonte Răutu, Janos Fazekas, Constantin Pîrvulescu și Ion Popescu-Puțuri au întreprins o vizită în regiunea Brașov. Conducătorii de partid și de stat au vizitat întreprinderi și instituții, unități ale agriculturii socialiste, s-au interesat de realizările oamenilor muncii din regiune, de felul cum sînt traduse în fapt hotărîrile celui de-al IX-lea Congres al partidului, s-au sfătuit cu oameni ai muncii și cu activiști de partid și de stat, dînd prețioase indicații pentru obținerea unor rezultate și mai bune în viitor.

Au fost vizitate monumente istorice și locuri care evocă trecutul de luptă al poporului nostru, tradițiile luminoase ale aspirației sale spre libertate, independență și suveranitate națională. Pretutindeni, în satele și orașele prin care au trecut, oaspeții au fost întâmpinați de mii și mii de oameni ai muncii români, maghiari și germani, care au salutat cu urale entuziaste, cu dragoste și căldură, prezența în mijlocul lor a conducătorilor de partid și de stat.

1 La Institutul politehnic din Brașov studenții și cadrele didactice au întâmpinat cu puternice ovații și urale pe conducătorii de partid și de stat.

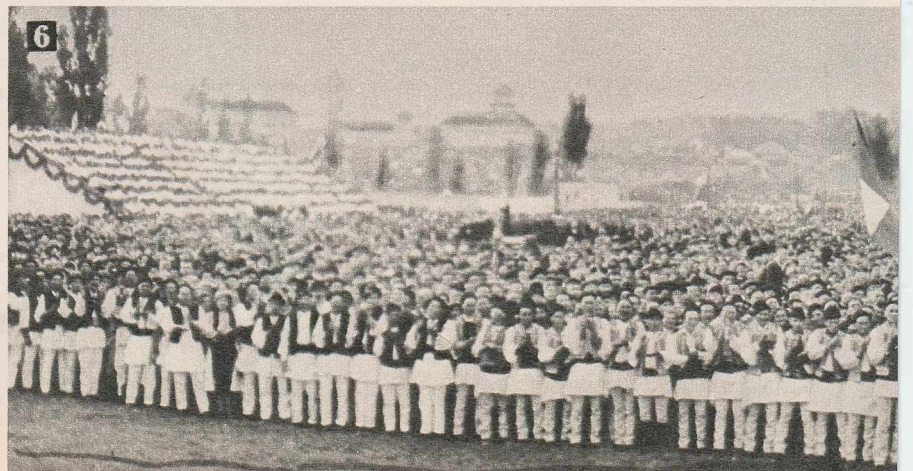
2 La Dîrste a fost înălțată simbolic o masivă poartă de cetate străjuită de vechea stemă a Brașovului. Martor al unor vremi de glorioase lupte pentru libertate și unitate națională, Brașovul își primește oaspeții cu tradiționala sa ospitalitate.

3 Uzinele «Steagul roșu», una dintre cele mai importante unități ale industriei noastre constructoare de mașini. Aici, conducătorii de partid și de stat au vizitat secțiile în care se realizează autocamioanele «Carpați» și au avut rodnice discuții cu muncitorii, maiștrii, tehnicienii și inginerii uzinei.

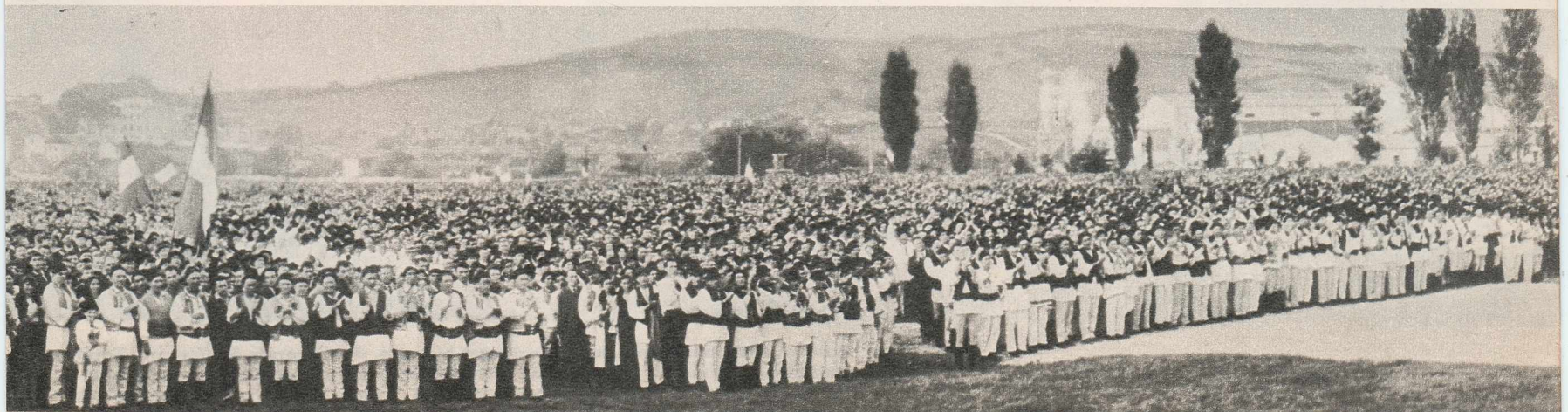
4 În străvechea cetate a Sighișoarei, oamenii muncii au luat parte cu înuflețire la mitingul care a avut loc cu prilejul vizitei conducătorilor de partid și de stat.

5 În fața machetei complexului de faianță și sticlă de la Sighișoara.

6 La fel ca în primăvara anului revoluționar 1948, Cîmpia Libertății de la Blaj freamătă de oameni. Avînd în mijlocul ei pe conducătorii de partid și de stat, impresionanta adunare re trăiește momentele înălțătoare de acum 119 ani.

ȘI DE STAT ÎN REGIUNEA BRĂȘOV

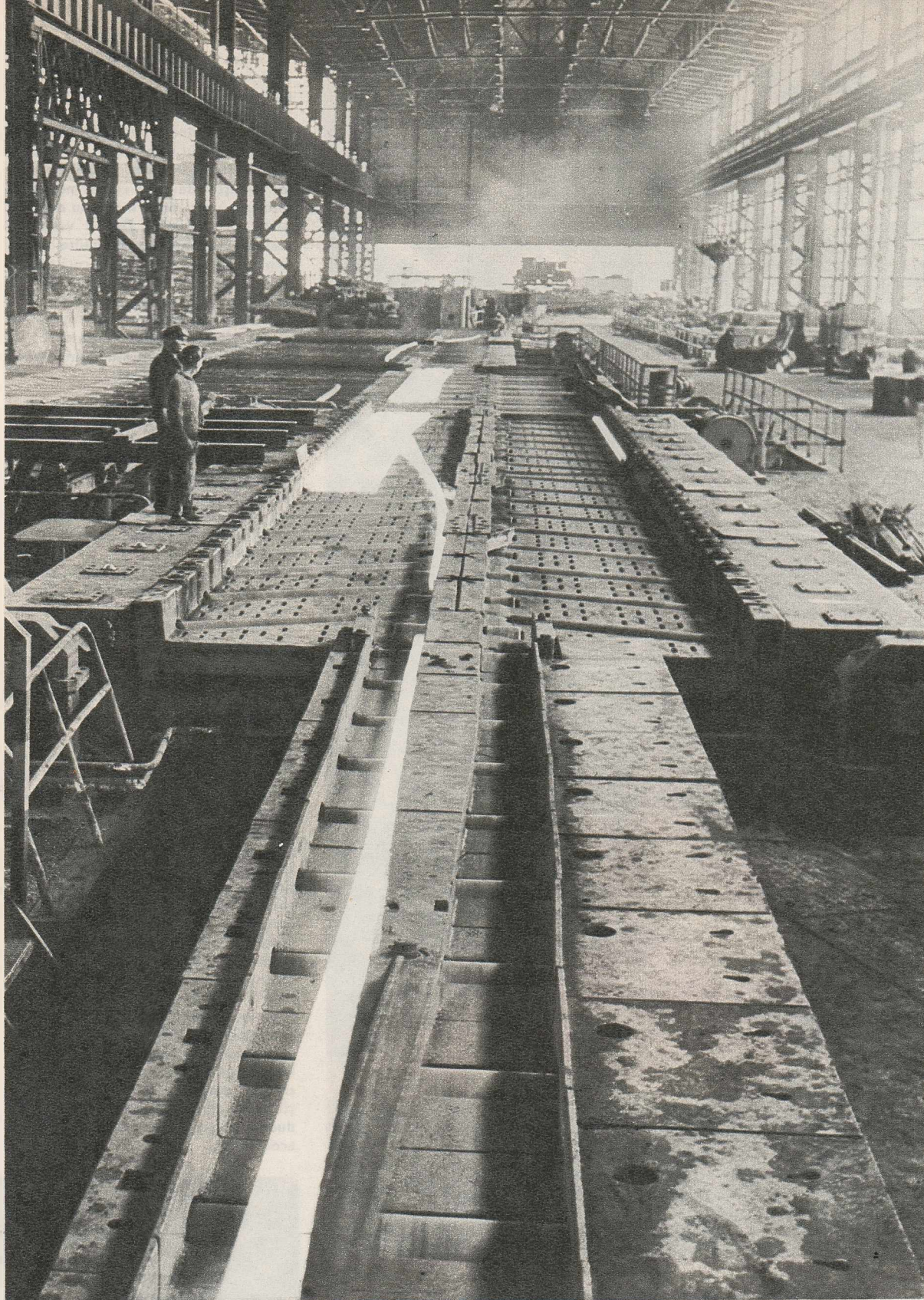

alt fel de secunde

de E. DASCĂLU
Fotografii de S. STEINER

Culoare albă, linii simple, luminițe discret colorate, două aparate telefonice... Totul pare atât de simplu în echipamentul calculatorului, mașina aceasta cu activitate tulburătoare de asemănătoare cu gîndirea omenească. Vedem în fotografie pe operatoarea Atena Ionescu la pupitrul de comandă.

○ imagine de ansamblu de la cuptoarele adânci, acolo unde se pregătesc barele pentru laminat.

Încet-încet începem să ne obișnuim cu performanțele calculatoarelor electronice, acești copii teribili ai deceniului al șaptelea al celui de-al 20-lea veac. Aproape zilnic avem alte informații despre noi și uluitoare isprăvi ale tipurilor de ultramașină care rezolvă cu vastă «competență» probleme din cele mai diverse domenii ale gândirii și practicii umane: economie, tehnică, științe — de la fizică și chimie până la biologie, lingvistică și tactică militară — cultură, învățămînt.

E sigur acum că nu ne-am mai minuna dacă, de pildă, ni s-ar spune că într-o bună zi, și aceea nu prea îndepărtată, vom consulta un «gînditor» posedînd memorie cu inele de ferită înainte de a ne așeza să prînzim pentru a fi sfătuiți ce să mîncăm sau înainte de a ne cumpăra un bilet de spectacol ca să ni se spună cum să ne distrăm — în funcție de datele metabolice, de temperatura corpului și de dispoziția psihică din ziua respectivă...

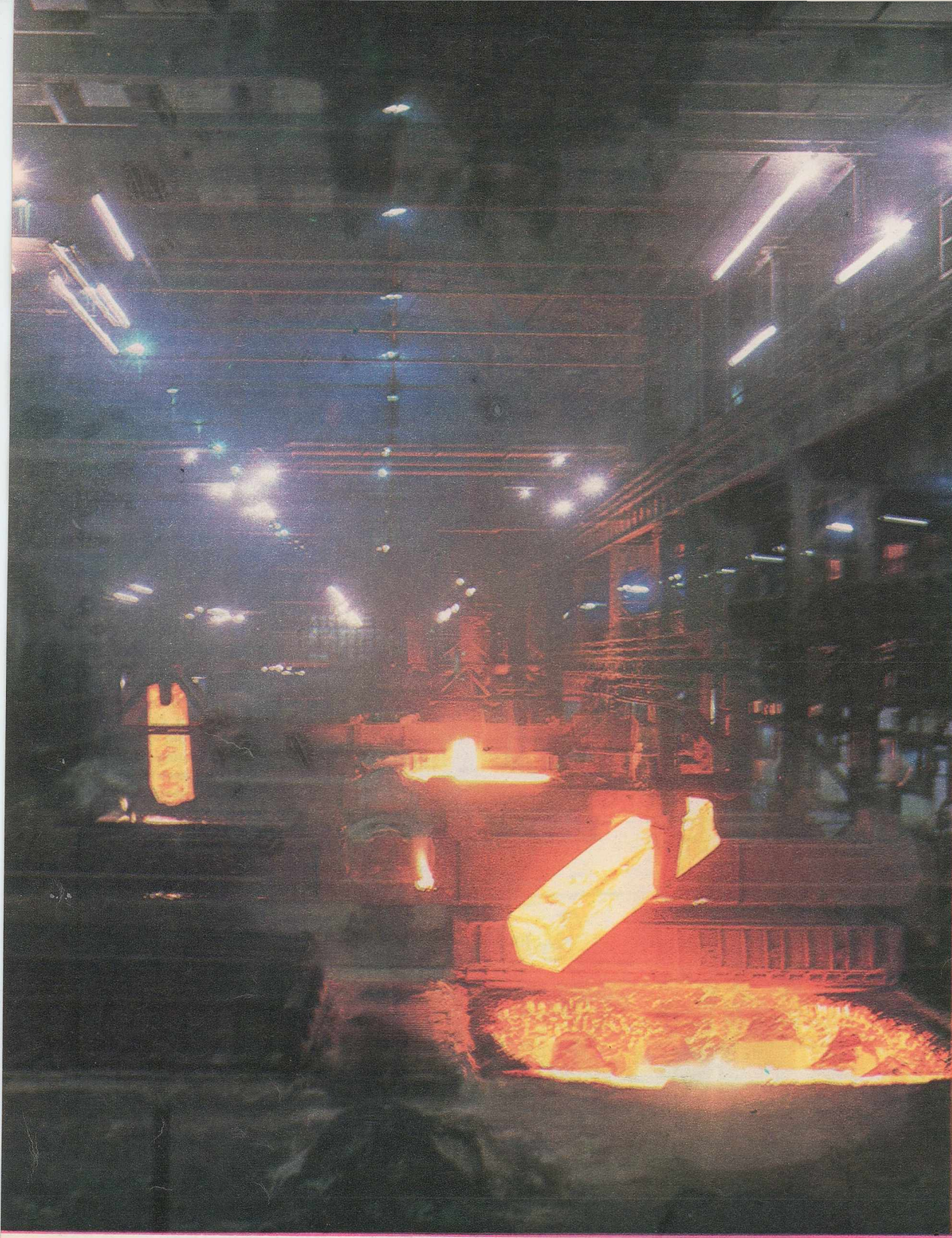
Începem să ne obișnuim cu ideea — într-un totu îndreptățită — că fără sistemul informațional atît de cuprinzător pe care ni-l oferă calculatoarele electronice, viața, civilizația noastră ar fi de ne-conceptut.

Și totuși! În ciuda acestor certitudini de azi sau de perspectivă, cunoștința nemijlocită cu un calculator electronic în plină activitate nu se poate să nu te tulbure. Îți vine greu să accepți ca realitate faptul că în mobilierul acela, de un alb parcă înadins liniștitor, secunde și fracțiunile de secundă capătă proporții gigantice, cuprinzătoare de operațiuni de matematici superioare a căror rezolvare ar cere luni sau chiar ani de muncă unor savanți încărungiți în calcule. Acela care în anii de școală a transpirat rezolvînd un sistem de două ecuații cu două necunoscute să afle că «Elliott 803», de pildă, un tip mediu de calculator electronic, rezolvă în cîteva secunde un sistem de 400 (patru sute) ecuații cu 400 (patru sute) necunoscute.

Lăsînd însă deoparte aceste cugetări, bune poate pentru orele noastre de repaus, să spunem cîteva cuvinte în plus despre amintitul «Elliott 803» instalat la laminorul bluming al Combinatului siderurgic Hunedoara — primul din calculatoarele electronice puse, la noi în țară, să «muncească» direct în producție.

Însăși istoria instalării lui nu e lipsită de semnificații. Importat în vederea deservirii unei mari unități a industriei chimice, calculatorul a venit pregătit — ca să spunem așa — pentru această treabă. Cu alte cuvinte, se putea conta că el va prelucra ca lumea date din domeniul chimiei: temperaturi mijlocii, concentrații chimice, viteze de reacție, energie electrică pe bază de curent continuu ș.a.m.d. Numai că, din diferite motive pe care nu ne propunem să le discutăm acum și aici, calculatorului nostru i s-a schimbat ulterior destinația fiind îndreptat spre industria siderurgică, spre CSH, după cum am văzut, la laminorul bluming. Aici datele de prelucrat sînt, de bună seamă, altele: temperaturi înalte, energetică de mare forță, tipodimensiuni caracteristice, măsurări și verificări specifice prelucrării metalului etc., etc. Calculatorul trebuia, așadar, convins să se reprofileze, să lucreze în cu totul altă direcție decît cea pentru care a fost creat.

Problema transformării lui s-a vădit curînd mult mai complicată decît părea la prima vedere. În orice caz, firma constructoare cerea pentru lucrările de readaptare o sumă ce se apropia de costul unui nou calculator. Soluția era, firește, inacceptabilă; trebuia căutată alta. A căutat-o și a găsit-o un colectiv de specialiști, tineri cu toții (vîrsta medie, socotită fără calculator electronic, nu depășește pare-se 32-33 de ani). Să vi-i prezentăm: Constantin Chirică și Gh. Weiss — fizicieni, Iulian Satran și Zoltan Horvath — electroniști, Candid Lupșa și Csaba Fabian — matematicieni, Ștefan Văzdăuțeanu — inginer, specialist în laminare. Ar fi destul de greu să precizăm în ce au constat schimbările intervenite în măruntaiele calculatorului, dat fiind că nici autorul acestor rînduri, nici cititorii lor (în cea mai mare parte) nu sînt specialiști în materie. Am vrea doar să arătăm că transformările au implicat modificarea bibliotecii de programe originale «Elliott» și întreg sistemul de codificare al translatorului de informații. Important e că după mai multe luni de asidue căutări și încercări cutezătoare, adaptarea a izbutit pe deplin. «Aceste luni, în care zilele se confundau cu nopțile — observă fizicianul Chirică, șeful colectivului — au constituit o adevărată școală pentru un număr însemnat de cadre de specialiști în utilizarea calculatoarelor». În focul cercetărilor, al analizelor profunde și minuțioase a funcționării calculatorului s-au tras concluzii valoroase cu privire la posibilitățile extinderii utilizării lui pentru necesități specifice marelui combinat hunedorean. Și nu numai ale lui. De adăugat, în treacăt, că prețul de cost al întregii lucrări de

Linia laminorului de 750 mm în activitatea căruia intervine hotărîtor «Iandirea» calculatorului electronic.

transformare, făcută cu utilaj exclusiv românesc, nu a depășit 1/10 din prețul cerut de firma exportatoare.

O primă și importantă victorie a fost obligarea mașinii să lucreze concomitent pe două fronturi: a) cuplată cu laminorul de 750 mm să intervină nemijlocit în optimizarea fluxului tehnologic al laminorului; b) paralel, să rezolve probleme de tehnică și economie impuse de necesitățile optimizării organizării științifice a muncii și producției.

Se impun câteva lămuriri.

Intervenția directă a calculatorului în procesul tehnologic al laminorului constă în aceea că, făcînd automat măsurări pe linia de laminare (cu ajutorul unor fototransdusori și role de măsurat) și prelucrînd instantaneu rezultatele măsurărilor, calculatorul ordonă dispozitivului de tăiere a barelor să execute operația în așa fel încît ea să se facă cu minimum de pierderi de metal. Un calcul preliminar anticipează la circa 5 000 de

O componentă esențială a calculatorului: echipamentul de memorie pe film. Îl cunoaștem cu acest prilej pe inginerul Iulian Satran, specialist în electronică.

tone cantitatea de oțel economisită anual în urma îndeplinirii acestei obligații a calculatorului. În calcul nu intră și valorificarea muncii mult ușurate la operațiile de ajustare a laminatelor.

Încă înainte de a fi pus să lucreze în sfera producției, calculatorul a fost verificat în îndeplinirea sarcinilor sale informaționale tehnice și economice, pe baza datelor propuse de combinat sau de unele institute de proiectări, de cercetări, întreprinderi etc. Calculatorul a dat răspunsuri extrem de utile în asemenea probleme ca sporirea productivității la cuptoarele Siemens-Martin, măsurări și verificări necesare în producția de oțel și fontă, reducerea consumului specific de utilaj de turnare și al celui de cocs metalurgic. O mîndrie a colectivului calculatorului o constituie, pe bună dreptate, rezolvarea în condiții optime a unui sistem extrem de complex (313 ecuații cu 1 003 necunoscute!) care dă informații de cea mai mare însemnătate pentru

întocmirea bilanțului energetic național.

Interesant este și sistemul informațional în domeniul problemelor de economie, de organizarea producției și rezultatele concrete obținute pînă acum.

Calculatorul a fost pus să cerceteze contractele de livrare încheiate de combinat cu beneficiarii, să analizeze mersul producției, livrările de marfă, cantitățile aflate în stoc etc. și, pe baza rezultatelor prelucrate, să dea soluții optime de aprovizionare cu materii prime, pe sortimente, de ritmicizarea livrărilor ș.a.m.d., încercîndu-se astfel să se elimine orice element de neprevăzut în acest proces complicat de organizare a producției într-o unitate industrială de proporțiile combinatului hunedorean. S-au obținut unele rezultate remarcabile dar colectivul își continuă cu multă rivnă cercetările pentru a dezvolta, atît cît permite capacitatea unei de calcul, lucrările economice de optimizare a procesului de producție.

Analiza capacității de lucru a lui «Elliott 803» i-a mai condus pe cercetătorii hunedoreni la o aplicație valoroasă a însușirilor calculatorului. Despre ce e vorba? Acționînd *on line* (adică acționînd direct în fluxul tehnologic) calculatorul are — între operațiile de tăiere a barelor — niște adevărați «timpuri morți». Se înțelege, acești timpuri morți nu depășesc valori de secunde. Dar e vorba de secunde în care se pot face multe. Așa că, în prezent, în timp ce își execută programul pe linia tehnologică, calculatorul își consacră — prin comandă automată — secundele rămase libere unor operațiuni *of line* (de calcul tehnic, economic, statistic, potrivit necesităților de îmbunătățire din aceste domenii).

Este, desigur, doar un început. Noul bluming de la Combinatul siderurgic Hunedoara — în prezent în construcție — va fi dotat cu un calculator de mai mare capacitate, care va asigura conducerea întregii instalații. Și alte mari unități productive și institute de cercetare vor fi înzestrate treptat cu calculatoare electronice.

Cu toate acestea, rămînerea noastră în urmă în ceea ce privește utilizarea mașinilor electronice de calcul este încă un fapt. Nimeni nu contestă dificultățile existente. Ele sînt atît de ordin tehnic cît și al pregătirii cadrelor de specialiști. Domeniile atît de diverse ale aplicării calculului electronic obligă la o tot atît de diversă muncă aprofundată de cercetare. Este iarăși cunoscut faptul că absolvenții facultăților de matematică sau electronică nu sînt implicit și specialiști în calculatoare și că problema creării cadrelor de specialiști impune un vast plan desfășurat în timp. Dar dacă aceste greutăți sînt cunoscute, se impun cu atît mai multe măsuri rapide pentru depășirea lor. Ele privesc direct largi categorii de factori: ministere, mari unități industriale, institute de studii, cercetări, proiectări, instituții de învățămînt superior politehnic și economic etc., etc. Eforturile conjugate ale tuturor acestor factori vor asigura introducerea pe scară largă — absolut necesară, fără de care nu se poate vorbi serios de progres tehnic, organizatoric și economic — a utilizării largi și diverse a calculatoarelor electronice, parte integrantă a metodelor științifice aplicate în activitatea de conducere a proceselor de producție și economice.

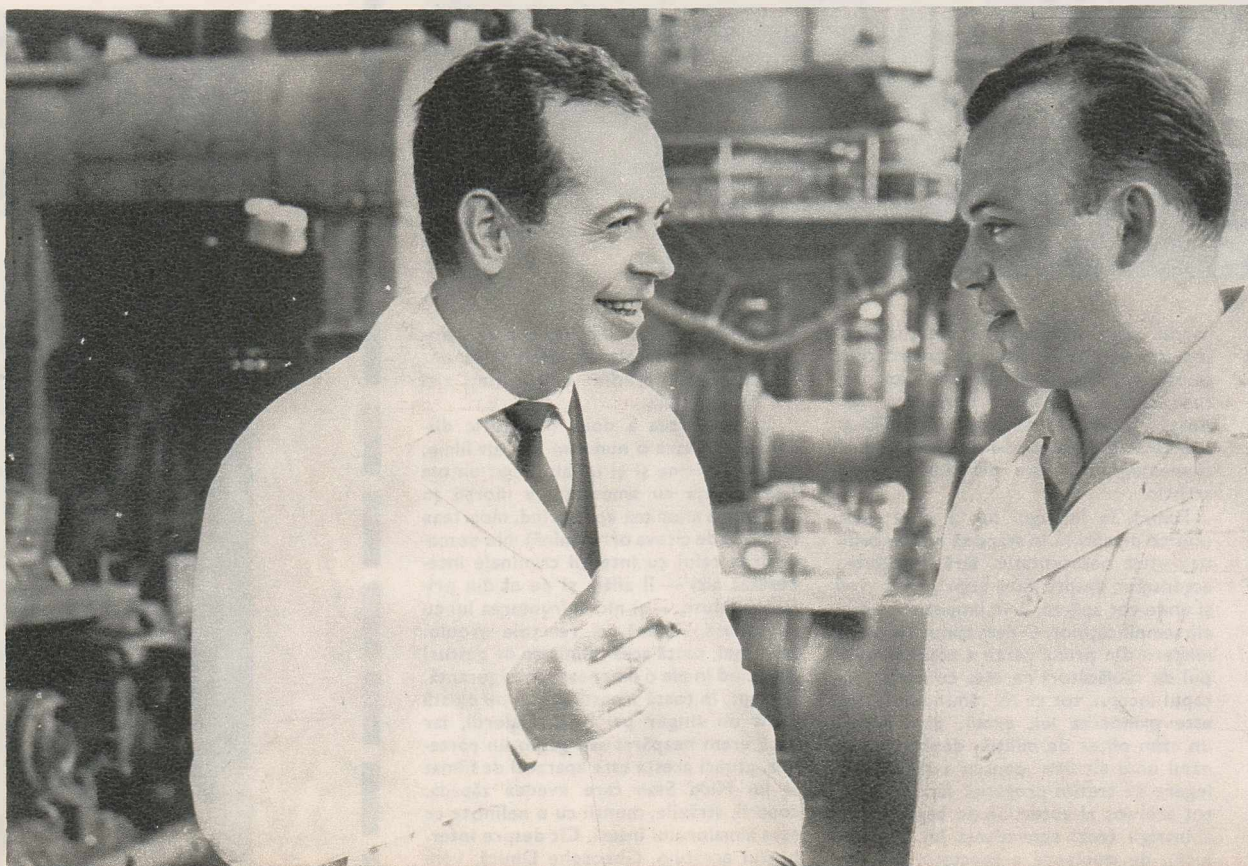

Vi-l recomandăm pe tinărul fizician Constantin Chirică.

Benzile acestea perforate sînt purtătoare ale unor informații traducibile în milioane de lei, economisiți prin optimizarea tehnologiei laminării. Înfașurarea aceasta dezordonată se datorește exclusiv fotoreporterului nostru, în care se zbate, sperăm că fără șanse, un regizor.

Fizicianul Gheorghe Weiss (stînga) și matematicianul C. Fabian.

bucureștiul acum 6000 de ani

De cîteva zile au fost reluate săpăturile arheologice de la Cernica. Începute în 1960 de către Institutul de arheologie al Academiei în colaborare cu Muzeul de istorie a orașului București, ele au continuat în fiecare vară, scoțînd la lumină importante vestigii ale trecutului. Vestigii care dovedesc că pe teritoriul de azi al Capitalei a existat activitate omenească începînd încă de acum 6000-7000 de ani.

Ce s-a descoperit pînă acum? Într-o convorbire avută cu prof. dr. docent Gh. Cantacuzino, cercetător principal la Institutul de arheologie, conducătorul colectivului de arheologi și antropologi care efectuează săpăturile și cercetările de la Cernica, am aflat următoarele:

Inițial, acest șantier arheologic a fost deschis cu scopul de a se găsi urmele mănăstirii medievale Iezerul, întemeiată la începutul secolului al XVII-lea, dar săpăturile au scos la iveală mărturii mult mai vechi, care încep încă din mileniul IV î.e.n.

Este vorba mai întîi de două așezări omenești din epoca neolitică și de o necropolă neolitică — una din cele mai mari necropole descoperite pînă acum în Europa — din care s-au și scos la lumină 320 de morminte.

Peste urmele neolitice și peste imensul cimitir au fost descoperite alte așezări, de data aceasta din epoca bronzului (mileniul II î.e.n.).

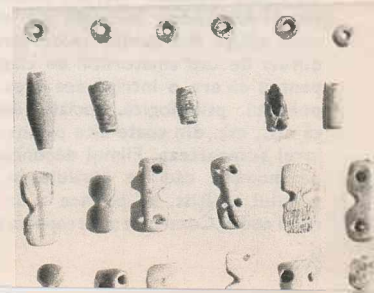
În perioada a II-a a fierului s-au așezat aici triburile geto-dacice, care au lăsat în urma lor locuințe de suprafață de formă patrulateră, vase lucrate de mină și la roată, precum și ceramică grecească importată din cetățile pontice. Peste așezarea dacică s-au descoperit urmele unei așezări prefeudale din sec. VI e.n., iar într-un alt strat — suprapus — s-au găsit urmele unui sat medieval numit Mărăcineni, înființat între 1550 și 1600. Satul a existat pînă la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, cînd a fost distrus de cutremure și incendii.

Materialul arheologic recoltat la Cernica este deosebit de valoros. Cercetătorii au descoperit în resturile așezărilor neolitice și în mormintele necropolei sute de obiecte care «vorbesc» despre îndeltnicirile oamenilor din acea epocă. S-au găsit foarte multe unelte de muncă din silex sau din os, vase, figurine. În mod special atrage atenția marelui număr de podoabe descoperite în morminte: pandantive, inele de os, salbe din colț de mistreț, brățări din scoică precum și mărgelile de diferite mărimi și forme, confecționate pentru «frumoasele vremii», din scoică, din marmură, din tuf vulcanic sau din dinți de animale. Dar deosebit de interesante pentru arheologi sînt «perlele» din cupru. Ele constituie cea mai veche dovadă de folosire a acestui metal pe teritoriul țării noastre.

Săpăturile de la Cernica vor continua, după cum sîntem informați, pînă în 1969.

F. URSEANU

O colecție de podoabe femeiești descoperite pe teritoriul Bucureștiului de azi într-un mormînt de acum 6000 de ani.

maiorul și moartea

UN FILM POLIȚIST?

spune din nou că este un foarte bun actor de film, expresivitatea lui intensă și ciudată nemaivind nevoie de prea multe sublinieri (puțin supărător însă ticul ducerii mâinii la ureche și la nas).

Teama de a nu ieși prea mult din canoanele filmului polițist, de a nu se juca prea mult cu focul, i-a împins pe autori, pe alocuri, către poncifuri: episodul cu vecina suspectată a fi autoarea telegrammei amenințătoare, scoaterea din buzunar a unui pachet de țigări în momentul când te aștepti ca eroul să scoată un pistol etc. Dar poate că toate acestea constituie pînă la urmă deliciale celor care văd în «Maiorul și moartea» un film polițist și atîta tot.

Magda MIHĂILESCU

Protagonistul filmului—Gheorghe Dinică, interpretul «maiorului» într-o confruntare cu unul dintre anchetați (Ion Anghel).

telegrame

● Catherine Deneuve este o «Manon '70» ideală, după părerea regizorului Jean Aurel care intenționează să ecranizeze și să modernizeze, bineînțeles, scrierea abatelui Prévost. Des Grieux nu a fost găsit încă.

● Documentaristul cehoslovac Evald Schorm a început lucrul la cel de-al doilea film de lung-metraj cu actori—«Întoarcerea fiului risipitor», povestea unui om aflat

În timp ce critica literară încearcă să găsească un loc și o etichetă tipului de proză practicat de Ion Băieșu (drept care o compară de-a valma cu diferite bunuri de larg consum precum «o chiflă, un jurnal sau o emisiune de varietăți la televiziune»), regizorii încearcă pe cont propriu, și cu mai mult folos, să descopere zonele cu minereu cinematografic ale acestei proze. Nedescurajat de eșecul de acum doi ani al colegului său Virgil Calotescu cu a sa «Cameră albă» (realizat după un scenariu de Băieșu) și nici de vocile criticilor literari, documentaristul Alexandru Boiangiu s-a adresat unei schițe din familia celor care dau dureri de cap amatorilor de clasificări, pentru că are o intrigă «ce vrea să fie polițistă, psihologică, socială, domestică etc., etc., din toate câte puțin»: «Maiorul și moartea». Filmul deconectează pe moment căci se învâluie în haina genului polițist, se preface a da Cezarului ce-i al Cezarului și a respecta regula

jocului pentru ca apoi, treptat-treptat să-și dea cărțile pe față și să rămână ceea ce este de fapt: o înfruntare a omului cu viața, cu moartea, cu propria sa voință. Această alunecare de sensuri, gândită și realizată în mare parte în termeni pur cinematografici, este principalul câștig artistic.

Filmul, în întregul lui, a găsit acele puncte de sprijin în stare să releve ordinea etică neostentativ, fără rigiditatea accentelor despre care știm precis cînd și unde vor apărea, prin limpeziri ușoare ale semnificațiilor. O dată lămurite micile mistere din prima parte a acțiunii, grupul de răufăcători ne este cunoscut din capul locului, tot ce ne rămîne de văzut este prinderea lui, eroul, pînă atunci un calm ofițer de miliție, devine personajul unui alt film pentru a cărui înțelegere ne trezim pregătiți fără să știm: tot acel joc al autorilor, de bagatelizare a intrigii (vezi șpovedania lui Solomonică), de smulgere a spectatorului din

capcanele genului polițist, oboseala maiorului, nu erau altceva decît un anunț strecurat cu perfidie: «nu căutați aici miezul filmului».

Iar în partea a doua (categoric distinctă), pe care o numeam «un alt film», maiorul devine și el un alt erou: un om față în față cu amenințarea morții (o telegramă anonimă «pe curînd, moartea» i-a căzut de cîteva ori în mînă). Nu descoperirea celui cu intenții criminale interesează aici — îl aflăm și pe el din primele minute — și nici înfruntarea lui cu presupusa victimă, ci reacțiile eroului principal, toată acea înfinitate de gesturi ce închid în ele o omenească nesiguranță. De fapt, în toată această parte nu există decît un singur personaj, maiorul, iar dacă vrem neapărat să-i găsim un partener, atunci acesta este aparatul de filmat al lui Nicu Stan care «vede» zăpada, copacii, străzile, munții cu o neliniște ce este a maiorului însuși. Cît despre interpretul acestuia, Gheorghe Dinică, vom

Da, spun cițiva dintre cei mai cunoscuți comici ai ecranului: mai ales cînd vrei să fii tu însuși, cu propria ta personalitate, cu propriile... gaguri.

Cum își privesc ei înșiși arta lor atît de dificilă?

Ascultați-i:

CHARLIE CHAPLIN: Pentru a da naștere filonului comic nu încerc să-mi creez pur și simplu o situație încurcată. Mă străduiesc să-mi economisesc mijloacele... Vreau să spun prin asta că dacă un singur eveniment este capabil să provoace două explozii de ris, îl prefer pe acesta în locul a două fapte separate. Într-o scenă din *Evadatul* stăteam pe un balcon și mîncam înghețată în tovărășia unei fete. Jos se afla o doamnă respectabilă și bine îmbrăcată. În timp ce mîncam, o parte din înghețată, topindu-se, se scurse pe pantaloni, apoi pe balcon și de acolo pe spatele doamnei. Un singur fapt — dar puseseam două persoane în încurcătură — declanșase acele explozii de ris.

HAROLD LLOYD: Rădăcinile comicului ca și ale dramaticului au fost, de-a lungul vremii, totdeauna aceleași. Dacă ar trebui să-mi reiau astăzi activitatea cinematografică aș începe prin a privi atent în jurul meu, pentru a observa toate necazurile vieții de astăzi... Să mă explic. Cheia comicului meu ar rămîne aceeași, dar experiența strînsă de atîția

E GREU SĂ-I FACI PE OAMENI SĂ RÎDĂ ?

ani, marile transformări sociale ce au avut loc în ultimul timp, triumful tehnicii mi-ar oferi un material nou, mult mai bogat...

Comicul de astăzi este condiționat de filmul sonor. De asemeni autorii dialogurilor au astăzi un rol mai important decît cei ai gagurilor.

FERNANDEL: Eu cred că risul este iscat de figura actorului. Priviți-mă pe mine. Priviți-mi gura, ochii, dinții. Și priviți chipurile celor mai mulți dintre actorii care ne fac să rîdem, la cinematograful sau la teatru; să fim sinceri, spectatorii n-ar vrea să aibă astfel de figuri. Poate că e greu să fii comic dacă nu ești un pic urît, ca mine bunăoară.

La începuturile carierei mele m-am

gîndit mult cum să-i fac pe oameni să rîdă, căci, trebuie să știți, cînd eram foarte tînr mă socoteam de-a dreptul frumos. Cînd mi-am dat seama cum arăt, m-am decis să devin comic.

TOTO: Dacă mă veți întreba ce fac ca să provoc risul am să vă răspund: nu știu...

Nu este o disciplină, nici un studiu. E un instinct. Acesta este comicul.

PETER SELLERS: Firul care desparte comedia de tragedie este foarte subțire, aproape invizibil. Între ele nu există mari diferențe: ceea ce este comic este în același timp și trist, adevărata comedie se identifică cu drama... Adevăratul actor comic este totodată și un bun actor dramatic. Eu personal, nu sînt de loc vesel; sînt cumplit de serios, trist și plicticos. Dar în meseria mea mă străduiesc să-i distrez pe alții.

VITTORIO GASSMAN: Am fost acuzat că în comedie apelez la niște mijloace grosolane, uneori vulgare, cu scopul de a stoarce risul cu orice preț. Desigur că există alte tipuri de comic, dar și acesta pe care-l practic eu a existat din totdeauna și totdeauna oamenii au ris. E drept că am acceptat în unele din rolurile mele o oarecare notă de vulgaritate. Dar am făcut acest lucru pentru că era necesar, în sensul că slujea veridicității personajelor cărora le dădeam viață

război cu necinstea și meschinăria celor din jur. În rolurile principale: Jana Brechova și Jan Kacer (fotografia de jos).

● Partenera lui Jacques Brel într-un film pe care l-am anunțat cu cîteva săptămîni în urmă — «Riscurile meseriei», al lui André Cayatte — va fi Emmanuèle Riva.

● Maurice Ronet își va petrece o parte din vara acestui an în R.S.F. Iugoslavia, unde va turna, sub conducerea lui Claude Chabrol, filmul «Drumul spre Corint».

● Regizorul italian Valerio Zurlini așteaptă de aproape un an să înceapă filmările după cartea lui Giorgio Bassani «Il Giardino dei Finzi Contini». Nu s-a înțeles însă cu producătorii. În cele din urmă a găsit ceva mai mult înțelegere în Anglia. Drept care și interpreta principalului rol feminin va fi tot o actriță engleză: Samantha Eggar, cîștigătoarea de acum doi ani a

unui premiu de interpretare la Cannes (fotografia de sus).

● Elio Petri, deținător al «premiului pentru cel mai bun scenariu» la ultima ediție a Cannes-ului, se arată interesat de un subiect inspirat din viața răpitorilor de copii. Bunul său colaborator, scriitorul Ugo Pirro, i-a făgăduit un scenariu.

farmecul unor întîlniri

Un «intrus», un om venit din lumea îndepărtată a scriitorilor, a oferit o demonstrație practică de televiziuități. Fără a fi o reușită absolută, emisiunea gîndită de Dorel Dorian s-a înscris corect în limitele unui gen în jurul căruia televiziunea tatonează de ani de zile. La exact o săptămînă după această lecție, profesioniștii televiziunii ne-au arătat ce au învățat din ea: nimic. Nu-i de mirare. Cele cîteva breșe practicate de vreo doi-trei regizori n-au izbutit să distrugă cuirasă de inertie care conservă spectacolul de tip, să-i spunem, brigadă artistică de estradă. Degeaba se străduiesc de o vespnicie cronicării să-i convingă pe cei care confecționează varietățile că ar trebui să țină seama de cîteva cerințe elementare. De pildă, că înșălărea «numerelor» scoase permanent din aceeași sertare pe ața foarte subțire a unui comperaj căznit e o formulă moartă și că nu este indicat să fie resuscitată periodic pentru a i se reedita agonia. Că un spectacol de varietăți are dreptul la existență numai dacă autorul său a știut să-l construiască în jurul unei idei care este cit de cit numai a lui, care poate crea impresia de original, de inedit. Și mai ales că această idee trebuie să fie altceva decît un subiect de prezentare cu pretenții umoristice. Îngrijorătoare cădere de la o săptămînă la alta! Desigur, aveau să urmeze emisiunea Florică Gheorghiescu avînd ca temă muzica la porțile cetăților (o idee utilizată cel-drept și la retelele 1966 dar încă rodnică), apoi, în săptămîna următoare, cea a lui Valeriu Lazarov și Radu Anagnoste, mereu în căutarea de idei noi. Dar însuși faptul că între ele și-a putut găsi loc acel «De toate, ca la varietăți», sub limita de jos a oricărei exigențe, este de natură să neliniștească. Cum li se mai poate cere telespectatorilor la jumătatea anului 1967 să asculte un text ca cel debitat de prezentator și de colegii săi? Cum se dă «bun de emisiune» exercițiilor coregrafice înjghebate de Ion Alexe la o săptămînă după ce Adriana Dumitrescu ne-a oferit cîteva mostre de dansuri care ar fi putut figura cu succes în cel mai pretențios spectacol de revistă? Excelenta formație instrumentală a lui Alexandru Iure, întotdeauna un exemplu în materie de conștiințozitate profesională, de bun-gust și de inovație muzicală inteligentă, merita ceva mai bun decît rolul de a susține partitura unei emisiuni submediocre, în care singurul moment cu adevărat amuzant l-a constituit cvartetul bărboșilor.

E greu, fără îndoială, să găsești în cercul colaboratorilor în abonament ai televiziunii cite o «idee» pe săptămînă. Succesul tentativei lui Dorel Dorian de a aborda genul atît de ingrat al varietăților ar putea să-i încurajeze și pe alți scriitori să contribuie la împropiata diversitate noastră dominicală. Mă întreb însă dacă televiziunea este realmente preocupată de crearea condițiilor optime pentru o colaborare fertilă. Dorel Dorian a criticat pe bună dreptate îngustimea de vederi a conducerii Teatrului de operetă, care interzice participarea dansatorilor săi la programul televiziunii. Problema trebuie pusă însă și invers. Se depun oare suficiente eforturi pentru a atrage în studiourile televiziunii un număr în continuă creștere de reprezentanți valoroși ai tuturor ramurilor culturii, artei, științei? Cum se lucrează cu ei? Într-un fel, televiziunea ar trebui să se privească pe sine doar ca un mijloc de contact între marea masă a publicului și toți cei în măsură să-i spună ceva. Pași înaintea s-au făcut, dar mai este încă mult pînă la o largă deschidere a porților, care să permită cu vremea selecționarea la un nivel nou de exigență a colaboratorilor permanenți.

Deocamdată nu ne rămîne decît să ne mulțumim cu ceea ce ne oferă televiziunea în domeniul întîlnirilor cu vedete răsfațate cîndva sau astăzi, cu actori și cîntăreți pe care i-am admirat o dată sau li vom admira cu adevărat de-abia peste zece ani. Revederea cu Marlene Dietrich și Garry Cooper a fost plăcută, ușor nostalgic și prea puțin diluată de condescendență cu care privim astăzi asemenea comedii desuet moralizatoare. Charles Aznavour ne-a încîntat în seventele filmate la repetiții și ne-a cam dezamăgit, făcîndu-ne să ne simțim bătrîni și obosiți ca el în recitalul de la Cannes. Vico Torriani ne-a demonstrat că este cel mult un «fost» (dar de fapt ce a «fost»?). Margareta Fielaru a revenit pe micul ecran cu verva ei tinerescă și cu tot ceea ce a adăugat înzestrării ei muzicale certe o muncă asiduă de perfecționare artistică multilaterală. Firește că ne-am bucurat, după cum ne-am bucurat revăzînd-o la Clubul tineretii pe Mariana Mihuc. Ce păcat că această emisiune care ar fi trebuit să rămînă în amintirea absolvenților Institutului de teatru și a noastră, a viitorilor lor spectatori, ca o piesă de referință, a fost ratată printr-o tratare inadmisibilă de neglijență! Înghesuia într-o jumătate de oră și într-un cadru neîncăpător, stricată de o înregistrare defectuoasă a sunetului, nereprezentativă, a fost o primă întîlnire nefelică cu actorii noștri de mine. Sperăm să-i revedem sub auspiciu mai bune.

Felicia ANTIP

vara în magazine

Comentată de Sanda FAUR

O veche și sănătoasă judecată negustorească i-a învățat pe slujitorii abilului Mercur că, înainte de a se vesti în calendar, înainte de a-și face cumva apariția pe cer și în grădini, vara are obligația de a se instala la ei în magazine, pe rafturi. De fapt, aceasta s-ar numi cunoașterea psihologiei cumpărătorului, a cumpărătorului chibzuit și precaut. Vara negustorului se cam termină în iulie: vânzarea masivă se săvârșește în prima lună a sezonului și cine își scoate modelele noi de sandale ori de mățasuri în august este prost negustor.

E drept că săptămânile acestea ploioase și vara întârziată din acest an au cam stricat socotelile comerciale și planurile de încasări; dar aceasta nu înseamnă totuși ca la un magazin de prima mână ca cel al Noutăților de pe bd. Bălcescu să se vîndă în mijlocul lui iunie jersey-uri (splendide, e drept), tergaturi și cașauri (excelente, adevărat), după care am cam suspinat în iarnă, și să găsești în rafturile cu mătasă mai ales mățasuri festive, închise, sau altele cu buline negre pe alb, albe pe negru, oranj pe alb, albe pe oranj, verde pe alb ș.a.m.d., buline pe care le-a înghițit de câteva veri uzura morală. Dar, mă rog, să nu pășim în magazine cu prejudecăți de client mofturos...

PRINTRE FLORICELE ȘI OP-ART, ÎN CĂUTAREA MODERNULUI...

Vara, se știe, e vremea în care domnește atotputernic bumbacul. Bătrînul, cinstitul bumbac, care se țese frumos, se colorează frumos, se poartă frumos. Vezi țesăturile fantezi, cu efecte de legătură — cum le spun specialiștii acelor pinzeturi care-și stabilesc desenul și culoarea din țesătură — pe care ni le trimit în magazine de ani, cu consecvență, fabricile «Bumbacul»-Timișoara și «Răscoala»-București. Sînt realmente — ca gust, concepție, calitate — la nivelul produselor unor firme celebre din lumea largă. Stăm-băria imprimată — mai ieftină ori de calitate — are și ea o varietate nesfîrșită de imprimeuri, de îi vine greu omului să poată socoti numărul modelelor și pozițiilor coloristice aflate de-a lungul metrilor de raft. Dar vai, foarte multe din aceste imprimeuri sînt cam cu un an, doi în urma modei internaționale. În lume s-au lansat cu succes deplin desenele inspirate din folclorul negru și mexican iar imprimeurile cinetice, cu linii curbe, largi, mișcate, au invadat toate revistele de modă. Noi avem flori miciute, desenate naiv, avem desene op-art, avem mici desene geometrice — exact cînd ele au părăsit, oboșite, arena modei.

Sau iată, se poartă foarte mult țesăturile monocrome, în contexturi diferite — gabardină de bumbac, șantung — și în colorituri ori pastelate, ori foarte tari. Ați găsit așa ceva în magazine? Noi nu! În perioada în care sînt moderne rochiile combinate din diferite nuanțe ale aceleiași culori, cînd se combină carourile sau dungile cu uniuri, fabricile noastre nu s-au gîndit la o treabă elementară — aceea de a-și armoniza gama coloristică a propriilor lor țesături. Păcat de Dumnezeu! Mai ales că modelele tot se fac cu sutele, că eforturile nu sînt cruțate, că pinza și coloranții tot se consumă...

Spuneam că bumbacul e vedeta nr. 1 a verii. Dar oricît este el de merituos, i-a venit vremea să accepte mariajul cu fibrele sintetice. Combinația bumbac-terilenă a dus în toată lumea la un rezultat excelent: cămășile și rochiile se spală cît ai clipi, nu mai trebuie călcate și iată cum dintr-o dată viața noastră, a femeilor, a devenit peste vară mai trandafirie, iar gulerele bărbaților mai albe.

Dar industria noastră ușoară întârzie să ne fericească cu această binecuvîntată descoperire a inteligenței tehnice. După cum este mult prea zgîrcită atunci cînd ne oferă acele cămăși colorate cu gulere și manșete cu inserție, la care bărbații — dar și soțiile lor — rîvnesc de atîta vreme.

Ce să spunem despre mățasurile imprimate? Uitați-vă în vitrine, intrați în magazinele de pe Calea Victoriei, de pe bulevarde: colorit sărac, rece, într-o vară în care lilaul, rozul, galbenul-auriu, turquoise-ul, oranjul ar trebui să facă explozie pe rochiile noastre. «Mătasea populară» face eforturi onorabile, dar ele se pierd în noianul de mățasuri care vor parca să îmbrace niște biete văduve ce încearcă, rușinate, să abandoneze doliul. Se poartă voalurile aeriene. Nu avem. Se poartă organza. Nu găsiți. Se poartă fularul și mățasurile creponate. Poate — cu ajutorul industriei și al importului — le vom avea la anul...

SĂ-I DĂM CENTRULUI CE E AL CENTRULUI...

Confecția a început să aibă linie, să aibă șic. Le găsiți — linia, șicul, eleganța — în destule magazine, le găsiți la «Adam» și la «Eva» care au fost nu numai favoriții legendelor biblice ci și ai negotului bucureștean. Dar realmente ne-a uimit cum magazine din centrul Capitalei — cel de pe bd. Bălcescu nr. 11, cel aparținînd

F.C.T.-București — își permit să expună o confecție atît de mediocră, atît de ieftină (nu numai la propriu). Știm că aici e de vină, în ultimă instanță, tot lipsa de varietate a imprimeurilor, că dacă ar exista materiale spectaculoase creatorul de confecții ar putea găsi mai ușor rezolvări ferice. Dar unui centru comercial — cum e centrul centrului țării, Bucureștiul — i-ar trebui neapărat asigurată o ținută comercială mai elevată! Am numărat, pe cele optsprezece stendere cu rochii ale magazinului de prezentare al F.C.T.-

București: zece stendere cu un model, alte șase cu un alt model și, în sfîrșit, două stendere cu un al treilea model. Sărac, foarte sărac! Inabil din punct de vedere comercial! Măsurile mari — confecționate din materiale colorate foarte viu. Măsurile mici — în colorit sobru. Adică exact invers decît s-ar cuveni. Vizavi, deci tot pe centrala Calea Victoriei, în magazinul care iarna vinde blănuri și acum — foarte inteligent — obiecte de litoral, găsim două modele mari și late — adică crețe, lungi și deci foarte demodate — de rochii de plajă, dintr-un material ce trebuia soldat acum cîțiva ani. Înțeleg, există cumpărători cu gusturi și necesități diferite, există criterii comerciale ascunse minții omului de rînd, dar nu băgați în centru marfa care stă nevîndută în depozite cu sezoanele, stîmțați tovarășii lucrători în comerțul de stat!

OF, BIETELE NOASTRE PICIOARE!

Vreți să poposiți o clipă în elegantul magazin de încălțăminte din Piața Palatului? Pofțiți, dar să știți că o sanda elegantă de vară e foarte greu de găsit. Vitrinele sînt pline de pantofi Guban — negri, maron, bej — tocmai buni pentru la toamnă. Pantofi Guban, trași pe calapod sănătos, lucrați te-meinic, dar cu totul depășiiți de modă: vîrf ascuțit, toc cui. E greu de înțeles de ce o fabrică cu tradiție și renume ca «Victoria» timișoreană e atît de puțin receptivă la nou, atît de conservatoare. În general însă încălțămîntea fină tip Romarta apare în magazine — și nu de azi, de ieri — în cantități insuficiente. Cumpărătorii o cer, comerțul o pretinde insistent, oare e atît de dificil să se găsească o rezolvare producerii mai masive a acestor sortimente care ar duce, de fapt, la o valorificare superioară a pielii?

Dar nu sîntem în suferință numai cu încălțămîntea fină: sandalele noastre cele de toate zilele, cele foarte convenabile ca preț, acționează asupra bietelor noastre picioare asemenea unor veritabile instrumente de tortură. Pielea rigidă, necorespunzător tăbăcită, materialele nepotrivite ale căptușelilor ne ard amarnic tălpile, transformînd plimbările noastre estivale în niște pelerinaje ale suferințelor. Și de ce oare rămîn sandalele la aceleași și aceleași culori, de ce nu ne hotărîm să mai îmbogățim cartela de culori?

*

Costume de baie? Dacă nu sinteți prea pretențioși, există. Poate să fi sosit zilele acestea ceva nou la «Eva». Caschete de baie, obiecte de camping, de pescuit? Acum cîtăva vreme, Ministerul Comerțului Interior ne-a arătat într-un pavilion de la șosea, o expoziție grozavă. Expoziție cu vizare. Sperăm să nu se fi epuizat acolo întreg stocul de sortimente. Sperăm să nu așteptăm iarna pentru a afla mult rîvnita undiță din trestie de baltă sau de zahăr cu care pescarul amator să-și petreacă ziua, într-o dulce și zadarnică așteptare, pe marginea lacului.

Nu de alta, dar dacă lucrurile nu vin la timpul lor, mai bine să nu vină. Pentru că atunci cînd e vorba de bucuriile vacanțelor estivale, «mai bine mai tîrziu» nu există.

— Omul cu hîrțiile?

— Pardon! Sînt tehnologul șef. Lucrez pe teren alături de șeful de fermă (inginer Constantin Cazan, tehnolog șef la Întreprinderea agricolă de stat Puchenii Mari).

— Se zice că sintetizi un mare iubitor al băuturii care conține 25 de vitamine...

— E adevărat. Fapt pentru care m-am angajat ca ferma pe care o conduc să dea în acest an zece vagoane de lapte în plus față de plan (inginer Constantin Ene, șeful fermei Cornurile).

— H.D. 405 e slăbiciunea dumnea voastră?

— Exact. 6 500 kg boabe la hectar (inginer Nicu Marinescu, șeful fermei Puchenii-Moșneni).

— Cine vă supără?

— Birocrații de la Departamentul Gostat (inginer Mihai Stelian, șeful fermei Gherghița).

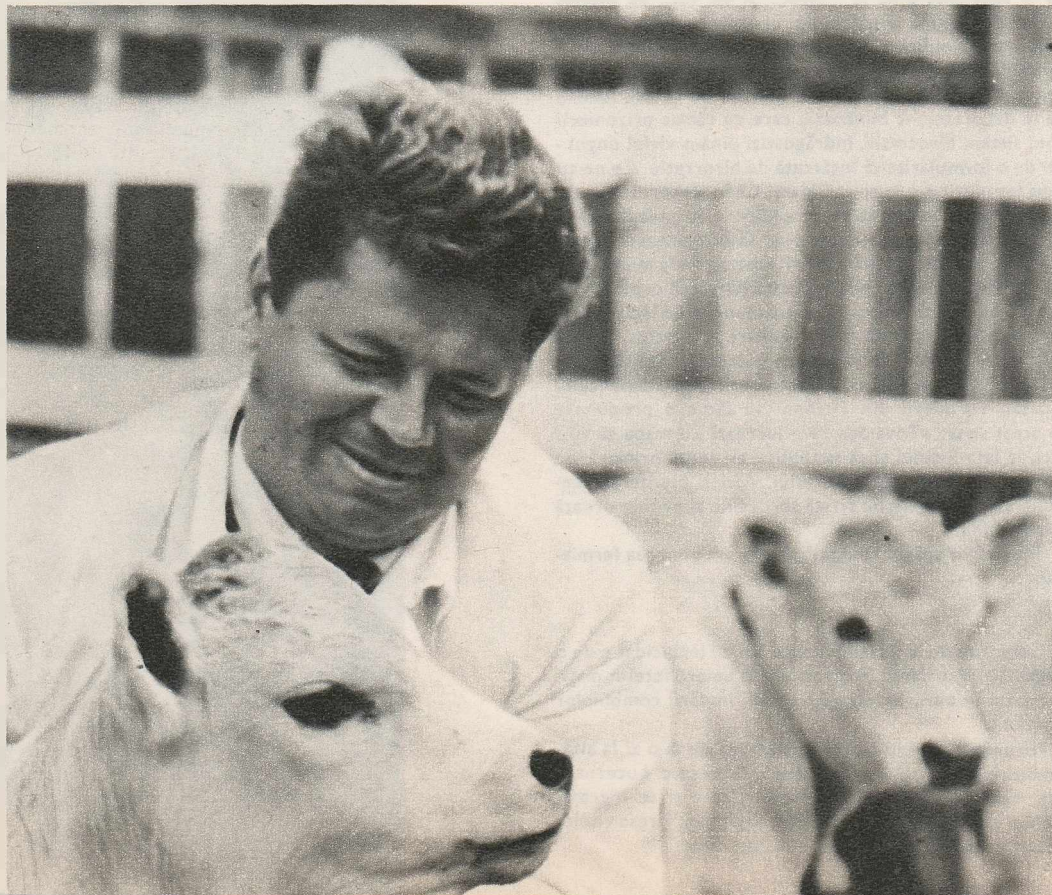
FERMIERII

Reportaj de George CIUDAN
Fotografii de Elena GHERA

De mai bine de douăzeci de ani, pentru lumea rurală românească primăverile au avut, în multe dăți, semnificații de importanță istorică. În martie '49, pentru Ion și pentru toți oamenii lui, Partidul Comunist Român deschidea porțile unui nou destin. Au urmat ani de luptă, de cumpănă, de frământări, de succese. Țara își impuțina haturile de la o primăvară la alta, de la o toamnă la alta. În aprilie '62, cînd pămîntul României era îmbătat de parfumul liliacului — n-o să uităm niciodată — celebrăm un act care consfințea împlinirea unui ideal unanim: cooperativizarea agriculturii.

În această ultimă primăvară, cînd pomii izbucneau în floare, în martie, după o îndelungată experiență și după studii profund științifice, Partidul Comunist Român arăta căile ce trebuie urmate pentru ca un sector important al agriculturii, cel de stat, să urce pe noi trepte.

În lumina acestor indicații de mare preț au luat naștere primele ferme și primele întreprinderi agricole de stat. Curiozitatea și meseria ne-au trimis la ele.

MĂRTURISIRILE ȘEFILOR

Sîntem în regiunea Ploiești. La Puchenii Mari. Îi căutăm pe șefi, adică pe fermieri. Mergem la consiliul de administrație al întreprinderii agricole de stat. La ora asta, chiar dacă dai cu pușca nu găsești aici un șef de fermă. Hai la sursă, hai la Cornurile, acolo e una din ferme. Tot degeaba. La sediul fermei e doar paznicul.

— Tovarășul șef e pe cîmp, la lucernă.

Hai la lucernă.

— Sîntem de la presă. Greu vă găsește omul, tovarășe.

— Păi dacă ne găsești la sediu era rău. Am lucrat mulți ani în gostat și, din nefericire, era cît pe aci să-mi pun mînecețe de funcționar, ca la poștă. Aveam 70 de șefi, îmi cereau 70 de situații. De, dacă grînele ar crește din hîrtii, s-ar petrece cea de-a opta minune a lumii, și în agricultură în loc de specialiști ar lucra doar funcționari.

— Recenta Hotărîre a partidului înlătură acest neajuns.

— Zicea românul mai demult: «Cu vitele se scoate sărăcia din casă».

— Eu zic alt fel: «Cu vitele sporim dimensiunile bogăției din fermă». La ora actuală am 625 taurine. La sfîrșitul lui '67 numărul acestora va ajunge la 1 100 (inginer Aurel Duna, șeful fermei Corlătești).

— Vă fac o mărturisire: pentru mine Hotărîrea a venit ca o redescoperire a specialității mele.

— La ce idee din Hotărîre doriți să vă spuneți părerea?

— Aș vrea să mă refer la sistemul de organizare a fermelor. Aici — cred eu — e cuprinsă cheia de boltă a succesului agriculturii de stat, și anume rentabilitatea. Dacă nu ne batem pentru ea, nu putem vorbi de agricultură modernă. Deci interesul economic îl obligă pe fermier, atît profesional cît și moral, să-și organizeze munca în unitatea sa în așa fel încît toate drumurile să ducă la rentabilizarea fermei. De aici, marea răspundere și înalta exigență care apasă pe umerii fermierului.

— Aceasta înseamnă o sporire a răspunderii în muncă și a lucrătorilor fermei.

— Bineînțeles. Și gradul lor de răspundere crește. În privința lucrătorilor permanenți, aș vrea să subliniez problema calificării lor. Entuziasmul în muncă nu e suficient. Trebuie să i se adauge și un spor de pricepere. În viitorul apropiat, în agricultura de stat va trebui să se vorbească tot mai mult de ceea ce se numește policalificare. Aceasta va avea consecințe pozitive deosebite la creșterea productivității muncii și reducerii prețului de cost.

— Nu știm cu cine am vorbit.

— Cu inginerul Constantin Ene, șeful fermei Cornurile.

La Puchenii-Moșneni facem cunoștință cu alt fermier, cu inginerul Nicu Marinescu.

— Aplaud noul sistem de planificare din agricultura de stat. Păi bine, domnule, ce fel de specialist sînt eu dacă planificarea producției mi-o face departamentul sau trustul? Nu, de o sută de ori nu. Planul îl elaborez eu cu lucrătorii din ferma mea. Noi, cei ce lucrăm nemijlocit în producție cunoaștem mai bine cum se comportă pămîntul, ce-i prieste, ce trebuie făcut pentru a-i spori rodnicia.

CE N-O SĂ-I CONVINĂ UNUI ȘEF DE FERMĂ

La ferma din Corlătești, printre vițelii proaspăt înțarțați, îl întîlnim pe inginerul Aurel Dună.

— Cum vor fi încadrați lucrătorii permanenți din ferma pe care o conduceți?

— Pofțim schema. Au salarii bune. Dar trebuie să vă dau explicații, pentru ca lucrurile să vă fie mai clare. Dacă în fermă munca e bine organizată, dacă baza tehnico-materială e folosită în mod rațional, din economiile ce se fac în acest fel lucrătorul din fermă beneficiază pînă la 50 la sută din valoarea acestora. Mai departe. Pentru rezultatele excepționale pe care le obține un muncitor cu vechime și cu bogată experiență, eu pot să-i majorez salariul cu pînă la 20 la sută față de limita tarifară. E bine ca cititorii dumneavoastră să rețină modul în care se va face premiarea lucrătorilor din fermă. La sfîrșitul anului, dacă planul de producție este depășit, un procent care poate să atingă 50 la sută din depășire va fi inclus în fondul de premieri. Tot la acest fond se adaugă un substanțial procent — pînă la 70 la sută — din depășirea planului de beneficii. Ei, vreau să văd și eu dacă o să-i convină unui șef de fermă sau unui lucrător permanent să nu dea bătaie pentru depășirea planului și creșterea beneficiilor, pentru moartea pierderilor planificate.

AUTONOMIE DAR ȘI RĂSPUNDERE

Ce este un fermier? E un om — specialist, bineînțeles, — cărui statul îi dă spre gospodărire cîteva sute de hectare, cîteva sute sau cîteva mii de vite, tractoare, mașini, utilaje, instalații și bani, pentru a le folosi cu maximum de eficiență. Fermierul e cel dintîi gospodar în unitatea în care lucrează. Are atribuții largite, autonomie deplină în administrarea bunurilor de care dispune ferma; are gestiune proprie și i se dă dreptul și libertatea s-o folosească cum crede de cuviință. Dacă un lucrător obține rezultate excepționale, îi modifică salariul fără să fie nevoie de șapte referate sau aprobări de la nu știu ce for. În cazul că cineva taie frunze la ciîni, îl arde la pungă sau, dacă e cazul, se lipsește de serviciile lui. La același nivel înalt se ridică și obligațiile fermierului. Răspunde de realizarea exemplară a sarcinilor de producție, răspunde în întregime de îndeplinirea planului de venituri și cheltuieli. Iată doar un exemplu: dacă producția planificată a fost depășită, dar cu prețul depășirii planului de cheltuieli, lucrătorii vor fi premiați, fermierul ba.

— După serioasă chibzuință — nu după vise și preferințe — lucrătorii noștri au ajuns la concluzia că avem

toate condițiile să modificăm cifrele de plan în privința producției de porumb. Nu 4 000 kg boabe la hectar, cît am planificat inițial, ci 4 500 kg; nu 6 000 kg la hectarul irigat, ci 6 500 kg. Avem certitudinea că la toamnă soiul acesta de porumb, H.D. 405, va face minuni.

Precizările de mai sus aparțin inginerului Nicu Marinescu, șeful fermei Puchenii-Moșneni.

Nu-i lipsit de interes să cunoașteți și precizările altor fermieri: «Voi avea o bază furajeră bogată, echilibrată și ieftină. Pînă la sfîrșitul acestui an vreau să dau zece vagoane de lapte peste plan» (inginer Constantin Ene, șeful fermei Cornurile). «Oamenii din ferma mea au reușit planul de producție pe toate liniile. Ne vom ține cu dinții, de propriile noastre hotărîri» (inginer Mihai Stelian, șeful fermei Gherghita).

Bravo, băieți, bravo, fermierilor! Sporii caratele din holdele României! Mutați-le în hambarele țării, pe masa omului de muncă și de cinste!

ADIO, PIERDERI PLANIFICATE!

Da, va veni ziua — și nu tîrzie — cînd în nici o unitate agricolă de stat această expresie «pierderi planificate», de care ne-am săturat pînă în gît, nu va mai fi auzită. E urită. E păguboasă. E lîncezită. Nu se va găsi un singur om în România care să verse o lacrimă la această înmormîntare.

Într-o dimineață, cam după orele cinci și jumătate, ne-am permis să-i furăm directorului Întreprinderii agricole de stat din Puchenii Mari zece minute pentru a convorbi cu domnia-sa.

— Ați prevăzut pierderi planificate în acest an?

— Nu. Împreună cu cei zece șefi de fermă am analizat planul de producție pînă în cele mai mici amănunte, ne-am făcut socotelile și am stabilit că la capitolul beneficii putem da peste plan 600 000 lei. E perfect posibilă această prevedere, întrucît la grîu vom obține un plus de 200 tone față de producția planificată, la porumb 400 tone, la floarea-soarelui 50 tone. Există în întreprindere însă și situații greu de depășit. Dau un exemplu. Avem o fermă cu profil zootehnic unde am moștenit o situație încurcată. Pentru un număr sporit de vite suprafața afectată bazei furajere nu corespunde, e mică. Ferma aceasta își va depăși planul la producția de lapte încă în acest an, dar la tineretul taurin pus la îngrășat nu va realiza beneficii. În 1968 se va schimba situația și în această fermă. Va avea o bază furajeră corespunzătoare.

— Ce necaz mai aveți?

— Hîrțile, domnule, încă ne omoară...

— Mai aveți vreun cuvînt de spus?

— Da. Trei cuvinte: adio, pierderi planificate!

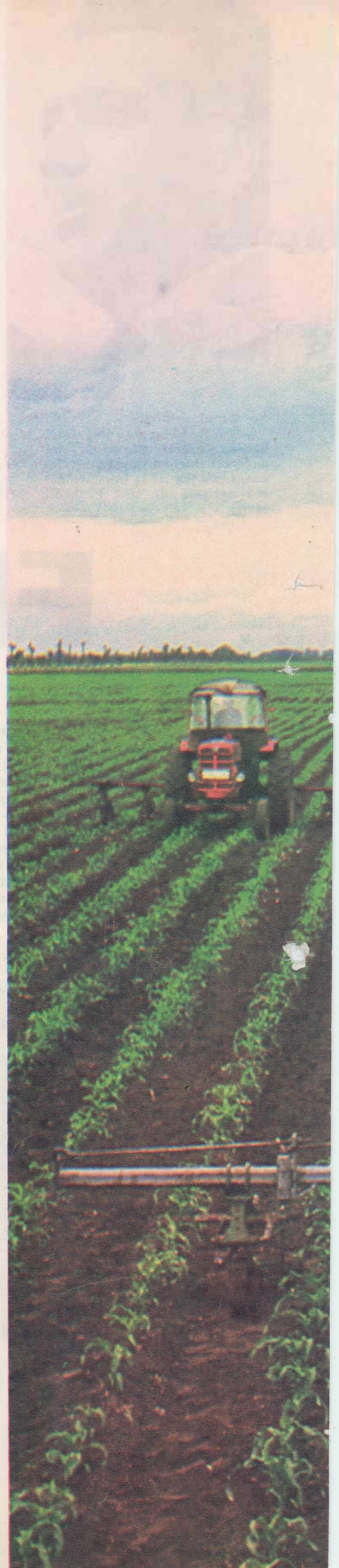
O SITUAȚIE PARADOXALĂ

Cei care lucrează nemijlocit în agricultura de stat, de la specialist pînă la mulgătorul de vaci, au înțeles recenta Hotărîre a partidului în esența ei. Caută toate căile, toate mijloacele pentru a munci în litera și în spiritul ei. Cu atît mai mult apare paradoxală atitudinea unor șefi, mai mici sau mai mari, de la alte foruri, de la departament bunăoară, care au rămas prizonierii unui sistem birocratic, îndrăgostiți pînă-n virful unghiilor de o formalistică încărcată de birocrație. Ce ne-au spus fermierii din Puchenii Mari? Că în sectorul zootehnic lucrurile în loc să se simplifice s-au complicat. Și specialiștii și lucrătorii sînt puși să întocmească sumedenie de tabele și rubrici care îi sustrag de la munca lor. Noi credem că e clar pentru toată lumea că oricîte progrese s-au realizat în știință, n-am ajuns acolo încît să hrănim vitele cu tabele și cu rubrici. De acest adevăr elementar, de care sînt convinși și copiii de la grădiniță, trebuie să se apropie și funcționarii Departamentului Gostat. Fermierii din Puchenii Mari au făcut o propunere în acest sens: «Tovarășii care lucrează cu mapa să vină aici, la fața locului, și să simplifice evidența primară așa cum arată Hotărîrea partidului. Altfel, pierderea timpului cu hîrtoagele ne strică socotelile și ne micșorează beneficiile».

Subscriem apăsător și descifrabil la propunerea fermierilor.

Colindăm de la o fermă la alta. Grîul ierbicidat e de o vegetație luxuriantă. A ajuns pînă la umerii fetelor mari. Începe a se auri. Se apropie ceasul intrării combinelor în lanuri.

Porumbul se voincește înălțîndu-se de la o zi la alta. Tractoriștii îl ajută în urcușul său. Îl prășesc. Lucerna o vezi cum crește. Și vitele cresc. Cresc și se îngrășă. Ochiul stăpînului, lîngă ele. Crește cîmpia. Cresc vitele. Toate cresc. Sub ochii fermierilor cresc.

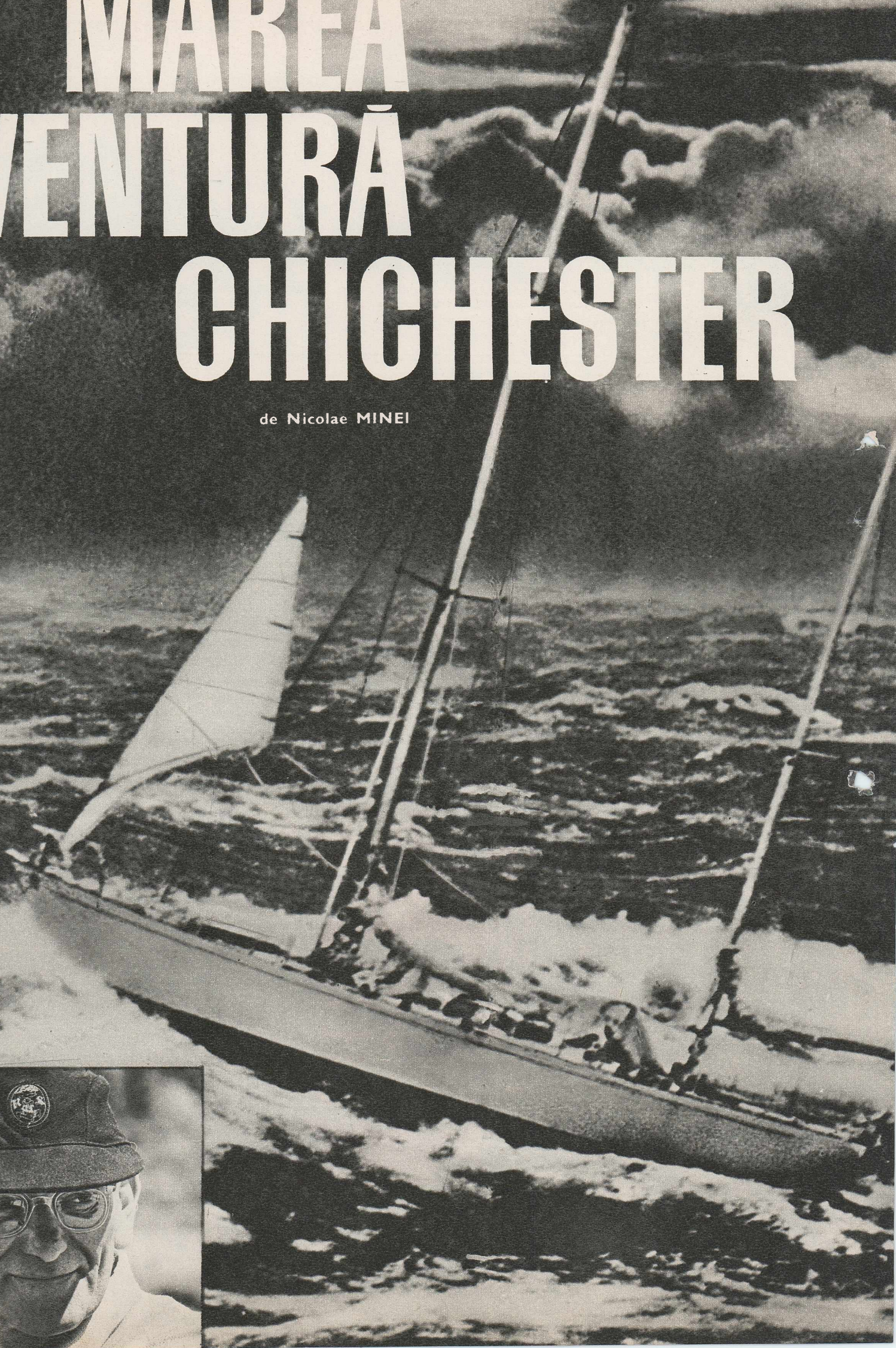
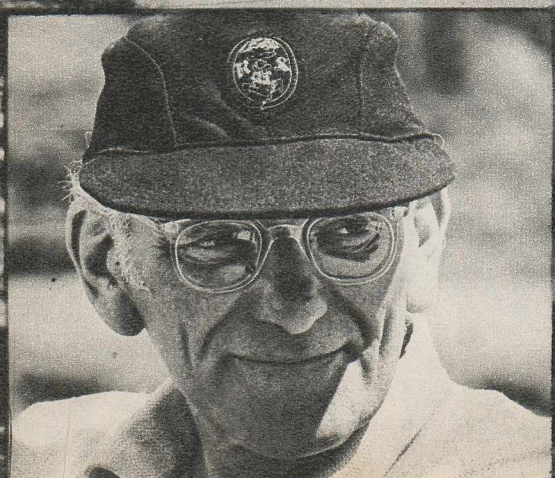

Tractoriștii ajută porumbul în feciorelnica sa înălțare.

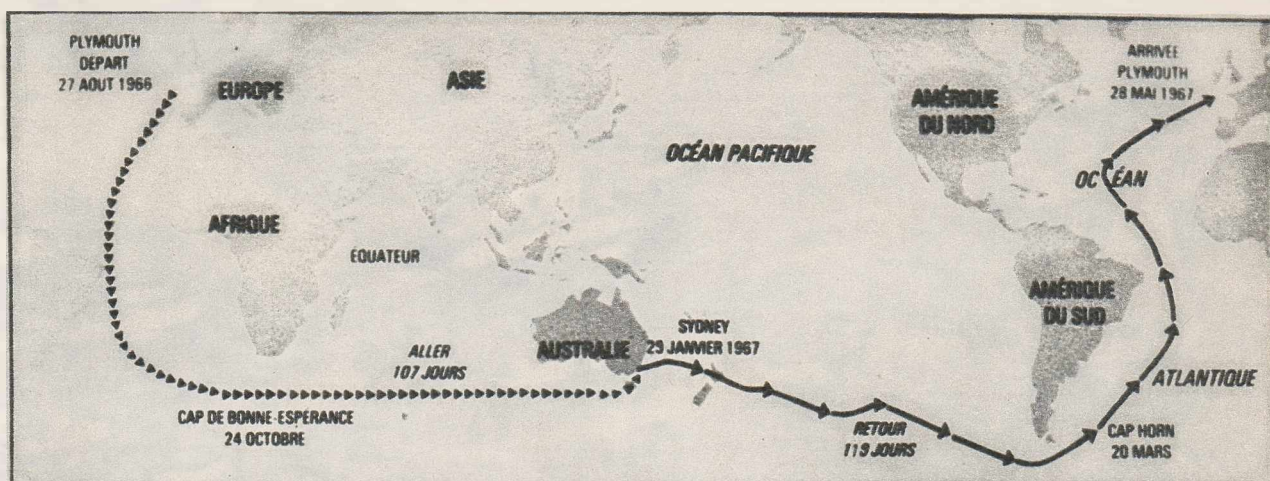

MAREA AVENTURĂ CHICHESTER

de Nicolae MINEI

DE LA „GOLDEN HIND“ LA „GIPSY MOTH“

Imensul itinerar care a încins globul.

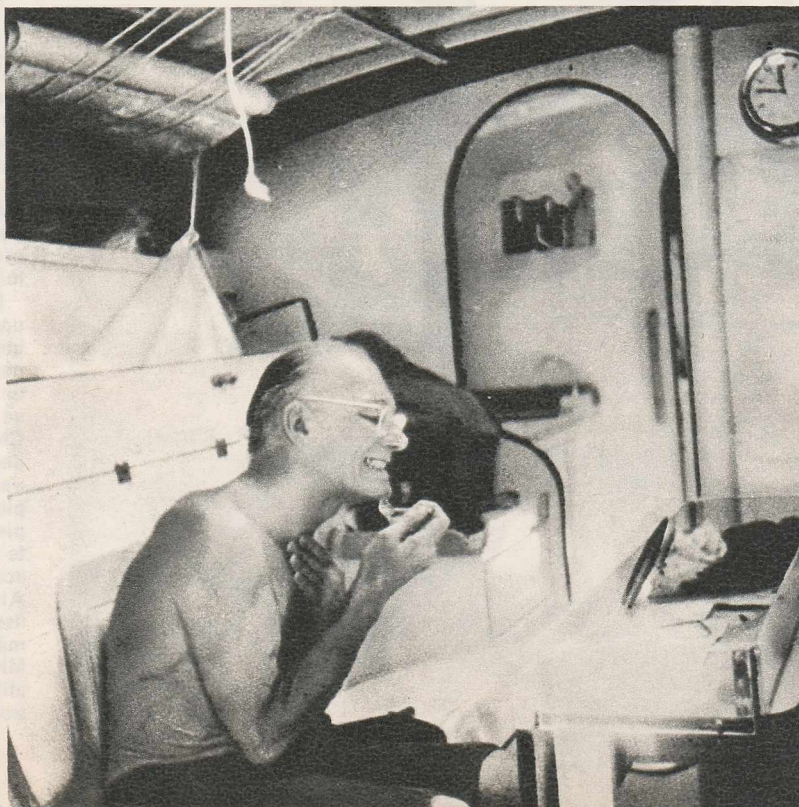
Analogia au făcut-o mai toate ziarele și revistele din lume: Sir Francis Drake — 1580 — și Sir Francis Chichester — 1967. Amândoi au dat ocol pământului într-un vas cu pînze. Drept răsplată, amândoi au fost înobilati, primul de regina Elisabeta I, celălalt de regina Elisabeta a II-a. Pînă și spada cu care s-a marcat simbolic ridicarea lor la rangul de cavaler este aceeași.

Coincidențele se aglomerează, neverosimil de multe. Dar deosebirile, deși mai puțin cunoscute, sînt incomparabil mai semnificative. Cel dintîi Francis era un pirat, al cărui cap fusese pus la preț în propria sa patrie înainte de a deveni un vîrf de lance în lupta dusă de Anglia împotriva Spaniei, pentru supremația pe mare și, implicit, pentru exploatarea recent descoperitelor Americi. Lui Drake i-au trebuit patru ani pentru a-și duce la capăt călătoria, folosind o flotă întregă și navigînd el însuși pe o fregată cu trei catarge, «Golden Hind». Unele din echipajele sale au pierit în valuri, altele s-au răzvrătit, înapoiindu-se în Anglia. Orgolios și bănuitor, Drake nu a ezitat să spînzure pe cel mai bun prieten al său, Thomas Doughty, pe temeiul unei simple bănuieli de nesupunere. În sfîrșit, piratul a adus suveranei sale un imens tezaur, jefuit de la conchistadorii Lumii Noi și valorînd astăzi peste trei milioane de lire sterline.

◀ Prin tumultuosul infern al Capului Horn.

► În fiecare clipă era ceva de făcut la bordul ketchului. ►

Un englez respectabil se bărbierește zilnic, chiar dacă e singur pe mare, la mii de kilometri depărtare de civilizație. De altfel, Chichester își luase cu el, bineînțeles, și fracul. În ce privește îmbrăcămintea, încă o precizare: totul, de la haine la lenjerie, a fost confecționat din lînă, trebuind să dovedească rezistența acesteia; era condiția pusă de serviciile de publicitate ale industriei lînii (I.W.S.) care au finanțat în proporție de aproximativ două treimi cheltuielile călătoriei. O altă parte a fost finanțată de fabrica de bere Whitbread, care a lansat acum acest afiș publicitar: «Ridicați un toast lui Sir Francis cu bere Whitbread, pe care el a băut-o în tot cursul călătoriei sale».

După luni de singurătate între cer și apă, contactul cu mulțimile: primirea triumfală în portul Plymouth («Gipsy Moth» este indicată de săgeata albă.)

CELE PATRU RECORDURI

Nici una din aceste caracteristici ale lui Francis I nu se aplică lui Francis II. Născut în primul an al secolului nostru, devenit editor la Londra, Chichester, care are un remarcabil trecut

de aviator sportiv, nu a abordat navigația cu pinze decât în 1960, la vârsta când alții se pregătesc de pensie. El își întrece astfel nu numai predecesorul omonim, ci și pe toți cei care au străbătut solitari nemărginitele steppe lichide și sărate ale oceanelor. În condiții similare, Richard Slocum a făcut înconjurul globului în 1895-1898,

fiind cu șaisprezece ani mai tânăr decât Chichester.

Cel de-al doilea record îl reprezintă dimensiunile vasului: «Gipsy Moth», care în traducere înseamnă «molie țigănească», e un biet *ketch* cu două catarge, lung de abia 16,2 metri. Până și atât i s-a părut însă la un moment dat prea mult îndrăznețului navigator.

care declara că pentru manevrarea lui, ar fi fost necesar «un echipaj de trei persoane, cu creierul unui om, agilitatea unei maimuțe și forța unui elefant».

Fără precedent mai sînt și alte două coordonate ale călătoriei: viteza cu care ea s-a efectuat și distanța parcursă fără escală. Plecat la 27 august 1966 din portul Plymouth, Chichester a ajuns — după 14 000 de mile și 107 zile — la Sydney, în Australia. Etapa următoare și ultima a început la 29 ianuarie și s-a încheiat — de asemenea în portul Plymouth — la 28 mai, pe un traseu încă și mai lung.

Spre deosebire de Sir Francis Drake, Chichester nu a realizat nici un beneficiu material de pe urma fantasticei sale expediții. Dimpotrivă. După estimațiile preliminare, voiajul lui a costat aproape 250 000 de lire sterline. Pentru a-și procura o parte din această sumă, Chichester a fost nevoit să-și ipotecheze casa, să cedeze polița de asigurare pe viață și să împrumute bani cu o dobîndă pe care, după propria lui expresie, «îi e rușine să o mărturisească».

Dacă prin călătoria sa Drake a pus una din pietrele de temelie ale vastului imperiu britanic, cel care este considerat astăzi urmașul său nu are nici un fel de «merit» de acest gen. Dacă se poate vorbi de o cucerire a lui Chichester, ea se referă la propria lui persoană. În urmă cu șase ani medicii i-au găsit o tumoră canceroasă la plămîni și l-au declarat iremediabil pierdut. Chichester a refuzat să accepte sentința și, la scurt interval după aceea, a străbătut de unul singur Atlanticul. În momentul de față, analizele și radiografiile sînt martorii uimiți ai unei însănătoșiri complete. Miracol — așa cum s-au grăbit să afirme unele ziare? Aerul marin ca tratament al neoplasmului — așa cum

În curtea școlii elementare din Overstone, copiii studiază itinerarul navigatorului solitar.

memo

carte

● **Celebrul Robert Oppenheimer (1904-1967)**, unul din autorii bombei atomice, savant american cu o existență dramatică nu este prezentat într-o ver-
une literară accesibilă. Este vorba de cartea lui Michel Rouzé despre viața și opera marelui atomist, tradusă în românește de C. Popescu-Ulmu, cu prefață de Mihai Mazanet (prefață bine scrisă, utilă pentru introducerea cititorului în cele ce urmează în paginile volumului).

● Fiindcă tot am pomenit despre cărți închinată marilor savanți să mai amintim una, anume cea a lui I.I. Soloviev și N.A. Figurovski despre viața și opera chimistului, fizicianului, astrofizicianului suedez **Svante Arhenius (1859-1927)** autorul teoriei privitoare la disociația electrolitică, director al Institutului Nobel.

● **Lumea stranie nu poate fi ocrotită**, iată titlul cu tîlc al unei cărți în care e vorba de o «călătorie» în lumea fizicii veacului nostru neașteptat de spectaculoasă, pasionantă, plină de surprize. Autorul, Daniil S. Daniș, sugerează convingător necesitatea largirii orizontului nostru, a renunțării la rutină.

● O cuprinzătoare antologie de **Poezie germană modernă** îngrijită, pentru colecția «Biblioteca pentru toți», de poetul Petre Stoica. În două volume, antologia oglindește mai bine de opt decenii din evoluția fenomenului poetic german, concretizat în opera a 83 de autori reprezentativi. Traducerile au fost efectuate de N. Argintescu-Amza, Maria Banuș, Marcel Breslașu, Ion Caraiun, Ana Cassian, Dan Constantinescu, Ștefan Aug. Doinaș, Ion Pillat, Veronica Porumbacu, Petre Stoica și Ion Acsan. Asemenea întreprinderi constituie acte de cultură cu care diriguitorii colecției se pot mîndri.

● Prezent în publicistica literară curentă, în care a dat interpretări ale fenomenului literar universal de mare finețe, autor al unor importante traduceri, precum **Don Quijote** al lui Cervantes, Edgar Papu vine în fața cititorului cu o nouă carte. Lucrarea, intitulată **Călătoriile Renașterii și noile structuri literare**, este deosebit de o continuare a vechilor preocupări ale eruditului ei autor și o subliniere accentuată a noilor încheieri la care a ajuns acesta.

● Volumele 5 și 6 de **Opere** ale lui G. Călinescu aduc din nou în librării romanul acestuia **Bietul Ioanide**, roman dintre cele mai reprezentative pentru literatura română contemporană.

● I. Jianu, I. Bașgan și L. Macoveanu publică în Editura Științifică, în colecția «Savanți de pretutindeni», o foarte bine venită sinteză asupra marelui om de știință care a fost **George (Gogu) Constantinescu (1881-1965)**. Creatorul sonicității, omul care a revoluționat atîtea domenii ale construcțiilor de mașini, inventatorul de renume mondial avea nevoie de o astfel de prezentare (ce bine ar fi fost dacă, pe lângă lista lucrărilor și a unor brevete de invenții, ni s-ar fi dat și o consistentă cronologie).

Pe cînd o carte despre H. Coandă și alți savanți români iluștri în lumea întregă?

● **Marea bătălie de clasă din Februarie 1933** este prezentată, cum era și de așteptat, în perspectiva ei internațională. A. Deac și Gh. Matei, pe baza unei investigații serioase și de mare amplitudine, sintetizează eoul acestor lupte, acțiunile de solidarizare cu ea inițiate în străinătate etc.

● O carte atractivă despre un element industrial de mare importanță — **Aluminiul, metal al secolului XX** de E. Dumitrescu. Intrat în mai toate domeniile vieții (industrie, tehnică, me-

dicină, agricultură, viața cotidiană etc.), acest element cu mare viitor și cu posibilități de utilizare aproape nelimitate are o istorie nu lipsită de interes, în câteva puncte chiar senzațională. Numai că cititorul de rînd poate avea curiozitatea de a ști cîte ceva și despre autorul lucrării citate. Însă editura omite să facă acest lucru. Ce-ar fi ca măcar în toc atîtea rînduri în cîte se face prezentarea cărții să se facă și cea a autorului, eventual în jumătatea de sus a ultimei coperte, dacă nu-i chip în alt loc. Și asta n-ar strica să devină o regulă a editorilor, la toate cărțile, mai ales atunci cînd autorii nu sînt foarte cunoscuți publicului.

cinema

● **Maiorul și moartea** — o nouă realizare a studioului București. Un film care se preface a fi polișt și se preface Sine). Autorii lui, regizorul documentarist Alexandru Boiangiu și scenaristul Ion Băieșu, nu și-au propus să ne țină cu sufletul la gură, ci să ne pună pe gînduri (vezi și cronica din pagina 8-9). Distribuția a fost aleasă într-un moment de mare inspirație: Gheorghe Dinică, Ion Stănescu, Vasilica Tastaman, Ștefan Mihăilescu-Brăila, Peter Paulhoffer, Mircea Crișan.

● **Timidul**. Un înduioșător actor comic sovietic, Leonid Bikov («Dragostea lui Alioș», «Casa de la răscruce»), ni se înfățișează de data aceasta și ca regizor. Cînd în spatele aparatului, cînd în fața lui, Bikov își ticluiește micile lui încercături hazlii, ne face cu ochiul și ne bine dispune. Pentru o oră și jumătate. După care începem să suspinăm de dorul unei comedii mai zdravene, de multă vreme absentă din programul cinematografulor noastre.

● Mai operativă decît oricînd, întreprinderea regională cinematografică a reluat **Procesul de la Nürnberg**; este un binemeritat omagiu adus unui mare actor de curînd dispărut: Spencer Tracy.

● Actori care trebuie văzuți: **Anthony Quinn** (Zorba grecul), **Burt**

Liselotte Pulver

Lancaster, Maximilian Schell, Montgomery Clift (Procesul de la Nürnberg), **Catherine Deneuve, Philippe Noiret, Pierre Brasseur** (Viața la castel), **Heintz Rühmann, Liselotte Pulver** (Dr. Prätorius).

● Iși are și animația superproducțiile ei. Și nu știm cum se face, dar aici arta rămîne artă. **Parisul vesel** al lui Abe Levitov, o demonstrează din plin. De aceea, reluarea lui, fie și pentru a-3-a sau a-4-a oară, nu supără pe nimeni.

● Dintr-o ecranizare în alta. După «Femeia îndrăgănită» (cu Richard Burton și Elizabeth Taylor), regizorul italian Franco Zeffirelli realizează o nouă versiune cinematografică a tragediei shakespeariene «Romeo și Julieta», interpretări sînt doi adolescenți englezi, **Leonard Whiting** (16 ani) și **Olivia Hussey** (15 ani).

disc

● Cunoscutele balade «Gornistul» de Paul Constantinescu și «Bătrînul caporal» de Dargomijski oferă basului **Nicolas Secăreanu** prilejul de a ne dezvălui una din multiplele fațete ale personalității sale artistice. Apreciatul nostru solist, acompaniat la pian de **Nicolae Rădulescu**, redă cu măiestrie tristește întîmplări ale eroilor celor două balade; măiestria, de astă dată, nu constă numai în timbrul vocii, de-o rară frumusețe, ci și în arta cu care interpretează, dramatic vorbind, personajele «gornistului» și «bătrînului caporal» (Discoteca pentru toți, nr. 32. ECC-837).

BĂDĂRĂNIU

● «Temă cu variațiuni» (Capriciul nr. 24) de Paganini, «Mazurcă» de Wieniawsky, «Fantezie pentru tubă și pian» de Ionel Dumitru — iată cele trei piese care alcătuiesc programul altei apariții din «Discoteca pentru toți»: recitalul de tubă al solistului **Ionel Dumitru**. E clar că tuba este un instrument aproape necunoscut pentru cei mulți; în schimb pentru cei inițiați (cum ar fi Enescu, Perlea, Barbirolli, Fistoulari, Mehta) tuba lui Ionel Dumitru a provocat aprecieri de genul «artist fenomenal», «virtuos al tubei», «instrumentist remarcabil». Tubă se dovedește a fi în mîinile lui Ionel Dumitru un instrument cu multă expresivitate, dotat cu cantabilitate și alte calități care-i dau drept de solist în marea familie orchestrală (Discoteca pentru toți, nr. 34. ECC-839).

● **Memorabilia reprezentare (1957 — Veneția)** a comediei clasice «Bădăranii» de Goldoni, în regia lui Sică Alexandrescu, cu ocazia festivităților organizate pentru sărbătorirea a 250 de ani de la nașterea dramaturgului a creat posibilitatea (prin înregistrarea pe bandă de magnetofon), a imprimării unui disc tot atît de memorabil. Interpreți: Gr. Vasiliu Birlic, Al. Giugaru, George Calboreanu, Marcel Angheliescu, Tanți Cocea, Niki Atanasiu, Cella Dima, Eugenia Popovici, Silvia Dumitrescu-Timică, Radu Beligan (16-EXE-0269).

muzică

● Simfonicele săptămîinii la Ateneu se vor desfășura sub conducerea unui oaspete din Elveția: dirijorul **Jean Marie Auberson**, care — în ultimii ani — își reînnoiește vizitele în fiecare stagione. Programul său: «Mica simfonie» de Frank Martin, baletul «Petrușka» de Stravinski, «Variațiunile rococo» pentru violoncel și orchestră de Ciaikovski (solist, **Radu Aldulescu**).

● Pentru 29 iunie Teatrul de operă și balet anunță un spectacol cu «Paiașii» de R. Leoncavallo. În rolul lui Canio — tenorul **Vasili Tretiak**, artist emerit al R.S.S. Ucraineană și R.S.S. Moldovenească. În distribuție: **Teodora Lucașiu, David Ohanesian, Ladislău Konya, Cornel Rusu**.

● **Angela Zilia** (Grecia), admirată cîntăreașă de muzică ușoară care a primit anul trecut premiul I la festivalul din Sopot (Polonia), cîntă în sala Palatului începînd din 24 iunie. În ciclul de concerte, care vor avea loc în 24, 25, 26, 27 și 30 iunie este cuprinsă și formația **Trio Kitara** (Grecia). Formația orchestrală de acompaniament va fi dirijată de compozitorul **G. Muzakis** din Atena.

plastică

● **I. Molnar — Afize**. Cit de limitată este aria afișului românesc se poate vedea și din actuala expoziție a unuia dintre cei mai activi și mai talentați fãuritori de semnale grafice menite să atragă, să informeze și să convingă «omul de pe stradă». Graficianul își înscrie întreaga activitate în zona spectacolului (teatrul, film etc.), a saloanelor și a călătoriilor (TAROM, O.N.T.) încercînd repetate variații pe aceeași temă. Viața socială sau comerțul, sfere în care informația joacă un rol important și mai cu seamă necesar, sînt abordate timid, cu toate că «serialul» «Noi vindem în rate» demonstrează că fantezia își găsește aici un domeniu fertil și posibilități nelimitate. Actuala expoziție de afize a lui I. Molnar are într-un fel semnificația unei nemărturisite retrospective. Sînt lucrări pe care publicul le-a văzut în urmă cu ani. Artistul și-a conservat de-a lungul timpului conștiința, evoluînd spre un stil mai elevat în care sugestia încearcă să intre în drepturile sale naturale.

● **H. Perruchot: Viața lui Manet** (Editura Meridian). Prima traducere (și sperăm nu ultima) din monografiile pe care Perruchot le-a închinat artiștilor francezi care au contribuit la nașterea picturii moderne. Din vasta documentație care există, bazîndu-se pe cercetări personale, autorul a construit această biografie, în care elementele de romanțare sînt estompare de bozgia detaliilor.

teatru

● Jules Lemaitre scria în 1901: «Teatrul lui Scribe e de mult prăfuit». Premieră recentă la Teatrul Național «L. Caragiale»: **Regina de Navara** de Scribe. Spectacol cu plafonul descoperit în regia actorului **Victor Moldovan**. Regele Franței — **Lazăr Vrabie**, regele Spaniei — **Gh. Cozorici**. Mai joacă **Adela Mărculescu**, **Valeria Gazialov**, **Ileana Iordache** — fără a conferi strălucire eroinei — și **Ion Henter** și **Victor Moldovan** — fără a conferi haz eroilor. Stagione estivală!

● **Jaguarul roșu** de P. Luscalov, vovodă cam haotic în acțiune și cam eliptic de umor, mimînd teme actuale. S-au grăbit să-l reprezinte (fapt care denotă sărăcia de comedii) cîteva teatre în cap cu «C. Noctara», pe a cărui scenă **Sanda Manu** își repetă unele unelte regizorale și doar Șt. Iordache și **Ioana Manolescu** schițează personaje, fără ajutorul eroinei principale, ratată de **Camelia Zorlescu**.

● **Pirandello la Tg. Mureș: Șase personaje în căutarea unui autor** în strădania de călăuzire scenică (cam chinuînd) a debutantei **Anca Ovanec**. Binîșor realizată compoziția acțiunii **Anca Roșu**, alături de **Vasile Constantinescu**, **Ioana Cița-Baciu**, **Mihai Gingulescu**, **Eugen Mercus**.

● **Nafragații de Șt. Berciu** la Teatrul «Ion Creangă». Foarte trista poveste a unui copil orfan, salvat și crescut de un om brav, într-o solidă atmosferă melodramatică. Regia — **Sandu Eliad**. În rolurile principale — **Marcel Angheliescu** (cărui îi ducem dorul la Teatrul Național) și **Alexandrina Halic**.

Anca Rosu

televiziune

DUMINICĂ 25 Iunie. Din program lipsește retransmisia (fie și parțială) a concertului Filarmonicii. Anticipare a vacanței muzicale sau pură întîmplare? ● Cu mari îndojeli așteptăm **Mecul de fotbal România-Italia (17.30)** ● La rubrica **Interpretul preferat** — un fel de «vox populi» — sînt prezenți: **Eugenia Ticu, Petre Săbădeanu, Alexandru Dumbravă, Ion Lăceanu (19.15)** ● Emisiunea **X, Y, Z** își propune să ne explice ce este «Auzul muzical». Să auzim! (19.50) ● Cui îi e dor de Jean Marais, îl poate revedea în filmul de aventuri «**Onorabilul Stanislav**» (20.20) ● Un program de **Microvarietăți** (21.48) ● Cine nu a obosit încă după cinci ore de televiziune mai poate viziona un program oferit de cîntăreașă italiană de muzică ușoară **Orietta Berti** (22.25).

MARTI 27 Iunie. Recomandările noastre pentru azi: **Aventurile lui Robin Hood** — serialul consecvent atractiv (20.00) ● **Ciclul Istoria teatrului românesc** pe așful căruiă figurează tema «Dramaturgia lui B.P. Hașdeu». Exemplificări din «Răzvan și Vidra» și «Domnița Ruxandra» (20.30) ● Un recital **Lucia Stănescu** (21.50).

MIERCURI 28 Iunie. Remîntirea cu **Clubul tineretii**. Semnează **Dorel Dorian**. Ceea ce ne îngrijorează este titlul ales pentru o asemenea emisiune: «Ne-am tăiat în suflet temple» (18.30) ● TV ne oferă uneori prilejul fericit de a revedea cîte un film care ne-a rămas la inimă. E cazul cu «Un cartof, doi cartofi» (21.15).

JOI 29 Iunie. **Mult e dulce și frumoasă**, emisiunea destinată cultivării limbii române (18.20) ● **Teleglob** își continuă călătoria începută în emisiunea trecutată, pe itinerarul Roma-Cartagina (20.15) ● **Parada vedetelor** (păcat că nu știm și cu cine!) (21.45) ● **Imagini pe o frescă** este titlul unei emisiuni muzical-coregrafice care se bucură de

Ștefan Tapalagă

concursul apreciatelor formații muzicale studențești: corul «Madrigal» și orchestra «Camerata» (22.00).

VINERI 30 Iunie. **Studioul muzical** programează o emisiune sugerînd — prin titlu — o lecție teoretică: «Arta cîntului (despre vocile bărbătești)». Sperăm totuși că este vorba de muzică bună și de voci frumoase... (20.00) ● Comedia «**Recurtorul**» — o realizare a studiourilor cinematografice din R.D. Germană (21.15).

SÎMBĂȚI 1 Iulie. Veste bună pentru cei mici (și nu numai pentru ei!): **Echipajul Val-Virțej** își continuă aventurile. De data asta într-un... molar. Mister, senzație! (18.40) ● Un film de variații semnat de **Radu Anagnoste** și **Valeriu Lazarov**. Titlul: «**Opt exerciții pe 625 de linii**». (Ce și-e și cu ermetismul ăsta!). Participare de proporții: **Anda Călugăreanu, Ileana Popovici, Maria Pietraru, Pompilia Stoian, Cornel Fugaru, Nicu Constantin, formația Sincron**, un grup folcloric din Căpîlna, **Carmen Galin, Ștefan Tapalagă, Stela Popescu, Zizi Șerban, Horia Căciulescu, Tamara Buciuceanu, Arcadie Donos, Melania Cîrje, Radu Zaharescu** (21.00) ● **Sfîntul** nu lipsește din program. **Bogdaproste!** (21.30) ● Programul săptămîinii se încheie cu o plăcută surpriză: **Concurs internațional de dans** (22.20).

sport

Pronosticul antrenorului TITUS OZON la Concursul Pronosport Nr. 25 din 25 iunie 1967

I. România-Italia	1-2
II. Metalul-Rădăuți — Foresta-Fălticeni	1
III. Petrolul-Moinești — Ceahlăul 2	
IV. Textila-Buhuși — Victoria-Roman	1 x
V. Metalul-Buzău — Poiana-Cimșina	1
VI. Metalul-Tîrgoviște — Flacăra-Moreni	1 x
VII. Gloria-C.F.R. — Progresul-Brăila	1
VIII. Ancara-Galați — Otetul-Galați	x
IX. Șteful-Tulcea — Electrica-Constanța	1
X. I.M.U.-Medgidia — Portul-Constanța	1
XI. Flacăra roșie-Buc. — Metalurgistul-Buc.	2
XII. Rapid-C.F. București — Dinamo-Victoriă Buc.	1 x
XIII. Victoria-Tg. Jiu — Electroputerea-Craiova	1

coperta noastră

Din ciclul «Marsportivi ai lumii»: **EUSEBIO**

LA ORDINEA ZILEI:

construcțiile de locuințe proprietate personală

Ing. V. CARABA
vicepreședinte al Comitetului de Stat pentru Îndrumarea și Controlul
Organelor Locale ale Administrației de Stat

A trecut aproape un an și jumătate de la apariția Hotărârii Comitetului Central al Partidului Comunist Român și al Consiliului de Miniștri privind sprijinirea de către stat a cetățenilor de la orașe, în construirea de locuințe proprietate personală, expresie vie a politicii partidului nostru de îmbunătățire continuă a condițiilor de viață a celor ce muncesc.

În acest timp, datorită experienței acumulate de comitetele executive ale sfaturilor populare și a măsurilor organizatorice luate, această acțiune s-a extins aproape în toate orașele țării noastre, tot mai mulți cetățeni își manifestă dorința de a-și construi, cu sprijinul statului, locuințe proprietate personală.

Pentru a ilustra acest lucru este suficient să arătăm doar câteva cifre. Astfel, până în prezent, la oficiile pentru construirea de locuințe proprietate personală s-au depus peste 13 200 de cereri care îndeplinesc condițiile de contractare și avansuri în sumă de circa 300 000 000 lei. Corespunzător numărului de cereri depuse sînt în curs de execuție, în diferite stadii de lucru, un număr de 9 700 apartamente.

Trebuie să subliniez că în ultimele două luni se observă o afliuență mai mare a celor care solicită să li se construiască locuințe particulare. Aceasta se reflectă prin cele peste 4 500 de cereri noi depuse și prin încheierea unui număr de 3 400 contracte.

Rezultate pozitive în desfășurarea acestei acțiuni continuă să înregistreze Comitetul executiv al Sfatului popular al orașului București, care pînă în prezent a aprobat aproape 6 300 de cereri. Urmare a măsurilor luate în București sînt în curs de execuție peste 3 800 apartamente.

În regiunea Brașov aproape 1 300 de cetățeni au depus cereri pentru construirea de locuințe proprietate personală și sînt de acum în diferite faze de execuție peste 700 apartamente; în regiunea Cluj sînt în curs de execuție 640 apartamente, iar în regiunile Argeș, Banat cîte 520 apartamente și în orașul Constanța 720 apartamente ș.a.

Sînt și unele regiuni unde această acțiune nu se desfășoară încă la nivelul condițiilor și posibilităților existente, cum sînt de exemplu regiunile Hunedoara, Maramureș, Ploiești etc.

Urmare a creșterii continue a cererilor pentru construirea de locuințe proprietate

personală în aproape toate orașele din țară, cît și datorită faptului că majoritatea cetățenilor solicită apartamente cu 2 și 3 camere executate în blocuri, recent s-a luat măsura de a se oferi spre contractare apartamente în blocuri aflate în construcție. Prin aceasta va spori ponderea locuințelor proprietate personală, în cadrul volumului total de apartamente ce se construiesc în acest an. O latură importantă a acestei măsuri pentru cetățeni este faptul că pot intra în posesia acestor apartamente într-un timp scurt după contractare.

În vederea satisfacerii acestor cerințe, în cursul lunii mai s-au oferit solicitanților pentru contractare un număr de peste 3 200 apartamente, care se află în stadii avansate de execuție, ceea ce reprezintă 80% din numărul de apartamente prevăzute inițial a se executa în cursul anului 1967.

Contractarea unor apartamente în blocurile în curs de execuție prezintă avantajul că în general prețul acestora este mult mai redus decît al celor din clădirile executate pe bază de proiecte unicate, deoarece costul lucrărilor tehnico-edilitare de folosință comună se repartizează mai rațional. Trebuie să subliniez că la apartamentele în curs de execuție beneficiarii pot cere anumite îmbunătățiri în ceea ce privește finisajele interioare, folosirea unor materiale de calitate superioară ș.a.

Ținînd seama că în acest an se vor contracta peste 20 000 apartamente proprietate personală, din care se vor da în folosință circa 10 000-12 000 apartamente, diferența constituind frontul de lucru pentru anul viitor, va trebui ca încă în cursul acestei luni, comitetele executive ale sfaturilor populare să ia măsuri organizatorice complexe atît pe linia de contractare cît și în execuție, în funcție de condițiile specifice ale fiecărui oraș și șantier în parte.

Considerăm că este foarte util să se extindă practica de a se amenaja apartamente etalon, mobilate corespunzător, care, vizitate de cetățeni să-i ajute la alegerea tipului de apartament dorit.

O problemă devenită actuală și care trebuie să fie în atenția comitetelor executive ale sfaturilor populare este aceea a reducerii decalajului care s-a creat între data depunerii cererii pentru construirea unei locuințe proprietate personală și data perfectării contractelor pentru creditare și execuție. Acest lucru este posibil în prezent

datorită condițiilor create prin măsura luată de a se oferi spre contractare blocurile de locuințe în curs de execuție.

Oficiile trebuie să-și adapteze programul de lucru astfel ca solicitanții să aibă posibilitatea de a-și rezolva operativ problemele legate de contractarea locuințelor fără să-și piardă timpul din producție.

Este necesar să se ia măsuri pentru accelerarea ritmului de execuție pe șantierele de construcții, astfel ca locuințele să fie predate beneficiarilor la termenele contractate. O atenție deosebită trebuie acordată calității lucrărilor prin concentrarea pe aceste șantiere a cadrelor cu înaltă calificare tehnico-profesională.

În continuare, trebuie să se identifice blocurile de locuințe în curs de execuție, care au condiții pentru a fi oferite spre contractare solicitanților încă în acest an sau care să constituie frontul de lucru pentru anul 1968.

De asemenea, trebuie stabilite de urgență noile amplasamente pentru locuințele proprietate personală ce se vor executa în anul 1968, ținîndu-se seama de cererile și sugestiile cetățenilor, pe baza cărora să se treacă la elaborarea documentațiilor tehnice.

Sfaturile populare vor trebui să aibă — în orașele în care sînt cereri — un număr de apartamente în execuție, în așa fel ca să poată contracta în continuare locuințe aproape terminate. Acest lucru care dă rezultate bune trebuie extins și îmbunătățit, prin crearea de condiții care să asigure un ritm permanent de contractare.

O atenție deosebită trebuie să se acorde recepționării lucrărilor executate. Comisiile de recepție, din care să facă parte delegații ai oficiului pentru construirea de locuințe proprietate personală, ai constructorului, viitorii proprietari ai apartamentelor, conduse de vicepreședintele comitetului executiv al sfatului popular orășenesc care răspunde de gospodăria locativă trebuie să dovedească înaltă exigență în recepționarea fiecărei părți a construcției, care să corespundă din punct de vedere al execuției și al calității prevederilor documentației tehnice.

Recent, comitetul nostru, împreună cu Banca de investiții și C.E.C., au stabilit noi măsuri menite să ducă la o mai bună

coordonare a operațiunilor legate de acțiunea de construire a locuințelor proprietate personală, la creșterea operativității în rezolvarea problemelor, la grăbirea execuției lucrărilor, precum și la simplificarea unor operațiuni în contractarea și finanțarea acestor construcții.

Astfel, s-au dat indicații ca, la nivelul sfaturilor populare regionale și ale orașelor București și Constanța, să se constituie un colectiv format din vicepreședintele comitetului executiv, care răspunde de oficiul pentru construirea de locuințe proprietate personală, șeful acestui oficiu, directorul sucursalei regionale a Băncii de investiții, și directorul Direcției regionale C.E.C., care să analizeze și să rezolve cererile depuse pentru construirea de locuințe proprietate personală, precum și celelalte probleme legate de această acțiune.

Pentru o mai mare operativitate în rezolvarea problemelor de contractare, virarea avansurilor și creditare, s-a luat măsura de a se înființa la sediul oficiului, un birou comun, unde organele oficiului, Băncii de investiții și C.E.C.-ului, vor rezolva simultan: confirmarea avansului minim necesar contractării apartamentului solicitat, perfectarea contractelor de construcție și de împrumut etc.

În același scop s-au dat indicații comitetelor executive ale sfaturilor populare, pentru scurtarea termenelor de perfectare a documentațiilor tehnice, eliberarea la timp de către organele în subordine a avizelor, deciziilor de atribuire a terenurilor, a autorizațiilor de construcție etc., precum și alte măsuri care vor duce la îmbunătățirea activității de construire a locuințelor proprietate personală.

În cadrul măsurilor luate în ultimul timp trebuie să amintim și de ședința de lucru organizată recent în orașul Brașov, la care au participat oficiile pentru construirea de locuințe proprietate personală, organele Băncii de investiții și C.E.C. din regiunile Argeș, Banat, Cluj, Hunedoara, Mureș-Autonomă Maghiară, Ploiești și Brașov, care a constituit un valoros schimb de experiență pentru ridicarea nivelului muncii în acest domeniu.

Comitetul nostru, împreună cu celelalte organe centrale interesate, studiază și alte măsuri în vederea desfășurării în condițiuni și mai bune a acțiunii de construire a locuințelor proprietate personală.

La București, în cadrul Oficiului pentru construirea de locuințe proprietate personală, funcționează și această expoziție. Panourile și apartamentele miniaturale prezentate publicului vizitator oferă un prețios ghid pentru alegerea locuinței dorite.

MAREA AVENTURĂ CHICHESTER

(Urmare din pag. 16)

au recomandat altele? Foarte probabil o eroare de diagnostic. Dar scriitorul britanic J.B. Priestley remarcă pe bună dreptate: «În locul lui Chichester, mulți dintre noi, aflând cât de puțin mai au de trăit, și-ar fi petrecut într-o patetică și neputincioasă pasivitate această ultimă rămășiță de viață. Chichester a reacționat însă alt fel, bărbătește, biruindu-și spaima și disperarea sau pur și simplu neluându-le în seamă, înfruntând greutăți pe care singur le-a ales, pentru a trece mai ușor peste cele pe care nu putea să le evite».

FILE DE JURNAL

În cursul lungului său periplu, Chichester nu a fost singur decât în sensul fizic al cuvintului. El a păstrat aproape tot timpul legătura cu lumea prin radio, transmițând cu regularitate vești despre progresele realizate, despre dificultățile ivite și despre soluțiile găsite. De două ori pe săptămână, ziarul «Times» și revista «Sunday Times» primeau de la el însemnări zilnice de drum, pe care le publicau apoi în coloanele lor.

Ceea ce izbește în primul rând pe cititorul acestui jurnal este sinceritatea lui, lipsa totală de poză. Chi-

chester vorbește deschis despre îndoielile sale, notînd de pildă la 4 octombrie 1966: «M-am imbarcat într-o aventură care pare să-mi depășească posibilitățile. Risc să mă înec nu numai în valurile oceanului ci și în cele ale rușinii».

Însemnările stăruie adesea asupra poverii pe care o reprezintă solitudinea. Gîndurile navigatorului zboară neconținut către familia și prietenii pe care i-a lăsat în Anglia. «Încerc să mă explic pe mine însumi mie însumi — scria el la 26 noiembrie. N-am fugit de ceva. O iubesc pe Sheila (soția lui — n.n.), îl ador pe Gilles (fiul său, în vîrstă de douăzeci de ani — n.n.). I-am părăsit totuși, fără ezitare, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume. Trebuia să-mi spun de la început că îi părăsesc poate pentru totdeauna. Dar nu mi-am spus-o. Să fie oare și asta o formă de egoism?... Nu, nu cred. Tare aș vrea ca Gilles, peste vreo douăzeci-treizeci de ani, să se poată mindri cu mine».

Cînd, înainte de a ajunge în Australia, o cumplită furtună îi deteriorează cîrma automată, Chichester, epuizat de eforturile făcute, transmite pe calea undelor: «Îmi vine să abandonez, să vă cer să trimiteti un vas sau un avion care să mă smulgă din această necuprinsă închisoare a mării». După cîteva ore însă el își revine: «Nu acordai prea multă atenție biugiului unui moșneag, care începe să strănute de cum adie briza». În trecut fie spus,

«briza» la care face aluzie scufundase, la mai puțin de o sută de mile de el, un cargobot thailandez de 4500 de tone.

Uneori, din însemnările lui răzbate iritarea față de curiozitatea al cărui obiect este. Înainte de a acosta la Sydney, «Gipsy Moth» e avariata de o ambarcație plină pînă la refuz cu gazetari și reporteri-fotografi. «Îmi venea să-i iau pe rînd de ceafă și să-i arunc în apă, ca pe niște potâi prost crescute scrie el minios. Mă tratează ca pe un vițel cu două capete, expus la bilci, în timp ce eu sint cel mai normal specimen cu putintă».

Firește, traversarea Capului Horn reprezintă episodul cel mai dramatic al călătoriei. Dar și atunci îl deranjează parcă mai mult avioanele trimise deasupra lui, pentru a-l veghea în eventualitatea unui accident. Cu obișnuita sa causticitate, el notează: «E ca și cum te-ar însoți un agent sanitar și un slujbaş de la pompele funebre ori de cîte ori traversezi o stradă cu circulație multă. Cu adaosul că amîndoi ar fi orbi și că, din două în două minute, ar trebui să-i liniștești: nu, nu m-a călcat încă nici o mașină».

Puținele rînduri citate sînt tipice pentru mentalitatea lui Chichester. Comparația dintre o strîmtoare ca cea a Capului Horn — bîntuită de vijelii și abandonată aproape cu desăvîrșire de navigatori din cauza primejdiiilor pe care le prezintă — și o arteră urbană plină de automobile oferă o imagine concludentă asupra opticii lui Chichester despre expediția sa. «Moșneagul», cum se numește el adesea, nu dă nici un moment impresia că ar fi conștient de grandooarea faptei sale. Preocupat de problemele de fiecare zi ale drumului, necăjindu-se că, deși abstinent și vegetarian, e nevoit uneori să bea alcool și să mînce carne, el se autozgrăvește ca un trudit oricare, muncind conștiincios și cu sirguintă pentru a-și atinge țelul.

UTILITATEA INUTILULUI

La ce bun?

lată o întrebare pe care și-au pus-o aproape toți la plecarea lui Chichester din Plymouth și pe care cîțiva, e adevărat, mult mai puțini, și-o pun și azi. La ce bun o asemenea călătorie, cu mijloace căzute de mult în desuetudine, cu riscuri uriașe și cu rezultate teoretice și practice destul de reduse? Într-o scrisoare adresată ziarului «Guardian», un cititor sublinia: «Nimeni nu se va gîndi să înființeze o cursă regulată, cu vase de tipul lui «Gipsy Moth», în jurul lumii. Știința nu are nici ea aproape nimic de câștigat. Singurii care profită sînt gazetarii vînători de senzational și cîțiva producători de articole de navigație sportivă».

Această ultimă frază are într-însa un simbul de adevăr. Dar beneficiile nu se limitează la cele două categorii menționate. Fără a intra într-o discuție asupra măsurii în care știința și tehnica au găsit în expediția lui Chichester un material demn de studiat, trebuie amintit că, de-a lungul istoriei umane, marea a fost una din piedicile cele mai temute. Deși unii afirmă că născocirea plutei a precedat pe

Mic și fragil pentru stihiiile oceanului, «Gipsy Moth IV» i s-a părut totuși prea mare și complicat echipajului său, compus dintr-o singură persoană.

cea a roții, oamenii au ezitat multă vreme înainte de a se angaja pe întinsul oceanelor. Astăzi, firește, asemenea călătorii au devenit banale și confortabile, mulțumită marilor progrese dobîndite de construcțiile navale. În prezent, lumea își îndreaptă din ce în ce mai rar privirile spre orizontala nivelului mării și din ce în ce mai des spre verticala spațiilor cosmice.

Dar Chichester a reușit ceva care iese cu totul în afara acestor preocupări. El a dovedit, o dată mai mult, că omul nu are nevoie de formidabila cuirasă oferită de vremurile moderne pentru a ieși învingător în înclăstarea cu natura. Prin fragila sa persoană, el a demonstrat că ființa umană poate continua în orice condiții bălălia cu stihia, pe care a cîștigat-o de-a lungul mileniilor, și că o va recîștiga de fiecare dată. Este o victorie a perseverenței, a capacității de a îndura greutățile, a curajului care biruie orice primejdie. Este o dovadă că *homo sapiens* al secolului XX nu e cu nimic mai puțin temerar decât strămoșii săi, chiar cînd e la fel de dezarmat ca ei. lată motivul pentru care, mîndrindu-se cu Chichester, oamenii se mindresc cu ei înșiși.

Și, într-un fel, simbolul acestei liniștite încrederi în sine este răspunsul — numai pe jumătate în glumă — pe care Sir Francis l-a dat întrebării dacă e gata să reînceapă o astfel de călătorie:

— Da, dar nu mai devreme de o săptămînă.

REBUS

REVISTĂ BILUNARĂ DE PROBLEME DISTRACTIVE

**10
ANI
DE
APARIȚIE**

La 5 iulie 1967, cu prilejul aniversării sale, **REBUS** vă prezintă **UN NUMĂR SPECIAL** cu 32 pagini bogat ilustrate.

Cuvinte încrucișate — enigmistică — probleme distractive — curiozități — din istoria rebusismului — umor.

Rețineți din timp la chioșcarul dv. revista **REBUS** nr. 241 din 5 iulie 1967.

VARIETĂȚI FLACĂRA

scurt și cuprinzător

● «Soarele în palmă» numește Uzina de lămpi electrice din Saransk (U.R.S.S.) lampa HUV-30, recent construită aici. Ea emite radiații ultraviolete, apropiate ca spectru de radiațiile ultraviolete ale soarelui și provoacă bronzări asemănătoare cu acelea produse de soare. Noua lampă este necesară grădinițelor de copii, clinicilor, în special în raioanele din nord ale U.R.S.S.

● O întreprindere americană a pus la punct o cameră submarină care permite luarea de fotografii pînă la 12 000 m adîncime, folosind ca sursă de iluminare o lampă de lumină fulger de 250 wați.

● Utilizarea laserului la croirea stofei pentru costumele bărbătești se pare că va fi pusă în aplicație curentă în cursul acestui an de către o firmă din Anglia. Acest procedeu ar contribui la automatizarea completă a industriei croitoriei, de la luarea măsurilor clientului cu un aparat fotografic în relief și înregistrarea lor pe bandă perforată, pînă la tăierea stofei cu ajutorul fasciculului de laser comandat de un calculator electronic.

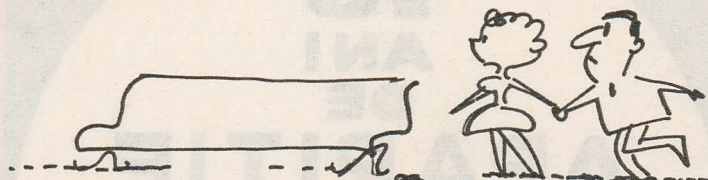
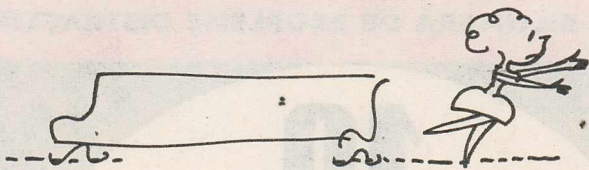
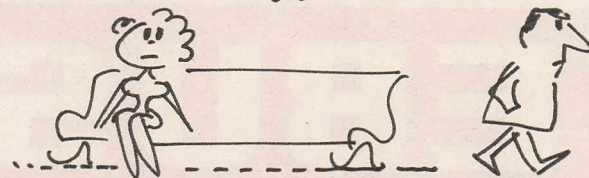
● La Nisa, sub piața Mozart, se construiește un garaj automat subteran cu cinci niveluri și 635 de locuri de parcare. Șoferul va lăsa vehiculul său la intrare. Imediat, datorită unui distribuitor automat de tichete perforate, mașina va fi dusă la locul rezervat ei.

MINI-CAL

Hotărît lucru, trăim într-o epocă în care noțiunea de «mini» se întindește tot mai des: mini-televizoare, mini-automobile, mini-trenuri, mini-jupe etc., etc. Și iată și un mini-cal, cel mai mic se pare dintre cei obținuți în urma eforturilor specialiștilor în zootehnie, preocupați de realizarea unor exemplare miniaturale. După cum vedeți, statura sa este cu mult inferioară celei a unui dog danez.

UMOR

de
Nell COBAR

ARTA TATOO!

O nouă trăsnaie «made in S.U.A.» asaltează vestul Europei: așa-zisa «artă tatoo».

Dacă pînă acum purtătorii unor tatuaje lipsite de gust și sens erau în exclusivitate bărbați, «arta tatoo» se adresează în special femeilor (vezi tinăra din fotografie).

Din fericire, este suficient doar un pic de vată muiată în acetonă pentru a face să dispară în numai câteva secunde orice urmă de asemenea «artă»!

A LA «WESTERN»...

Trei dintre multele admiratoare ale actorului de cinema Clint Eastwood (pe care noi l-am văzut recent în rolul vedetă din filmul «Pentru un pumn de dolari») i-au făcut acestuia — la sosirea sa la Londra — o primire în stil «western», genul filmelor sale de predilecție. Din costumația admiratoarelor nu lipseau — cu concursul agentului de publicitate al sus-citatului Clint Eastwood — nici pistoalele.

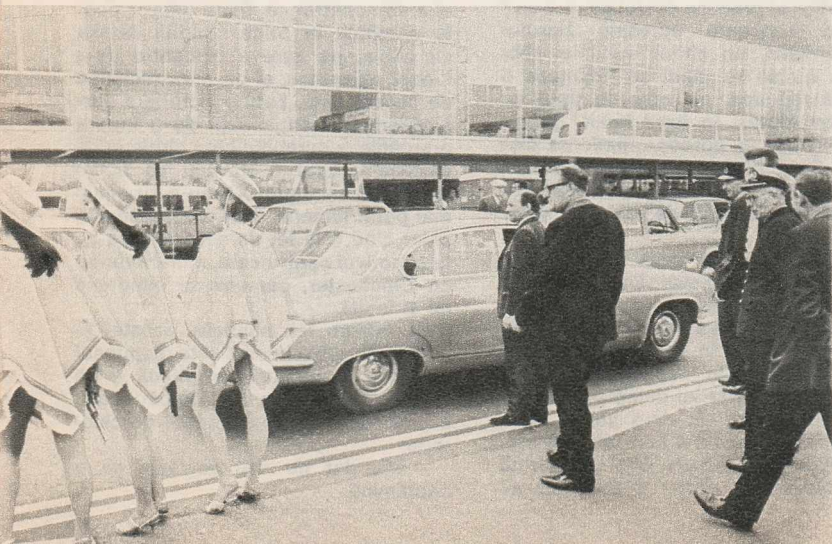

FOTO-EXOTIC

1

Foarte rareori iguana (*Conolophus subcristatus*) — aceste pașnice viețuitoare ale insulelor Galapagos — se încaieră. Dar atunci când se ajunge la un «conflict» deschis, combatanții se supun unor reguli bine stabilite: învinsul se lasă pe burtă în semn de abandon iar adversarul îi îngăduie să se retragă în mod precipitat de pe «ring»... cu coada înainte.

2

Șopirla *tropidurus*, tot din insulele Galapagos, caută să-și înspăimînte adversarii luînd o asemenea poză arogantă, marțială.

3

«Fulg de nea» a fost botezată unica gorilă de culoare albă cunoscută în lume. Ea a fost capturată în pădurile Guineei, are vârsta de doi ani și în prezent trăiește o viață liniștită — deși stîrnește senzație în jurul ei — pe lângă locuința directorului Grădinii zoologice din Barcelona.

cuvinte încrucișate

LUMINĂ

ORIZONTAL: 1) Luminos. 2) Gură... înflăcărată — ...Rustaveli, poet clasic gruzin. 3) Fulger artificial ultraluminos — Compozitorul operetei «Marco Polo», al cărei subiect este

inspirat din viața vestitului călător venețian în «Imperiul Soarelui». 4) A încercat cu aripi de ceară să ajungă la Soare (mit.) — Lumina ochiului. 5) Lumină difuzată. 6) Scînteiere,

lucire în lumini multicolore — Ceas. 7) Una din insoritele plaje ale Constanței — Cîntec zglobiu de ciocirle. 8) În codru! — Ținta reflectoarelor (pl) — Mijloc de veac! 9) Haide — Țara celor «1001 de nopți». 10) Negru în cerul gurii — A se lumina (fig.). 11) A vedea cu ochi buni, — ... Ra, zeitate a soarelui în țara piramidelor.

VERTICAL: 1) Lumină ce îți ia ochii. 2) Emoția în lumina rampei — Dispus în formă de raze. 3) Apariția luminii — Duet. 4) În condițiuni de ceață se efectuează folosindu-se lumini galbene. 5) Vreme, timp (reg.) — Staul pentru oi sau capre — Căței în grup (pop.). 6) La sursă! — Vestite construcții luminate de Ra — zeul soarelui (sing.). 7) Amplifică vederea sau te face să vezi bine (pl.) — Prepoziție (inv.). 8) Arbuști exotici ornamențali — Parte a lunetei. 9) Întreține focul la cuptor încălzind metalul pînă la incandescență — Rîu în Siberia (U.R.S.S.). 10) Atelier unde plouă cu... stele! — Caro! 11) Fascicul luminos — Posesorul unei lămpi fermecate.

D. IACOBESCU

Cuvinte rare: LER, NEM.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

Dezlegarea jocului «NUANȚE» apărut în nr. trecut

ORIZONTAL: 1) SADOVEANU — RA. 2) EMINESCU — MOV. 3) CANIRE — ACIZI. 4) AN — X — NINA — EN. 5) M — M — PICTOR — T. 6) RUBIN — ALBA. 7) VERDE — ATI — SU. 8) ILA — SUR — NEON. 9) OI — PENEL — GRI. 10) LEGA — UNICAT. 11) EFECT — ATELAJ. 12) TARTRU — ARATA.

GESTURI MARI ȘI INUTILE...

Se pare că datorită remarcabilei solicitudinii a edililor noștri vom fi blagosloviți cu un nou monument. Și nu unul oarecare. Impozant, de trei metri, amplasat în chiar inima Capitalei, în fața Cercului Militar. Are gesturi largi și festive de parcă ar porni la plimbare pe bulevard...

Așadar, după nefericita și nesfârșita suită de busturi cenușii și anonime care cu regularitatea unor borne împinzesc toate aleile Herăstrăului, după oțelul mncat de ploii din același parc, după proiectul de statuie a lui Eminescu din Cișmigiu care a sfârșit protestele știute, după... cineva ne pune iară la încercare!

A înălțat macheta unui personaj drapat într-o largă și convențională pelerină cu gestică-n doi peri și figură inexpresivă. Pe cine reprezintă? Părerile cetățenilor sînt împărțite. «În orice caz unul de la '48». Totuși, cine să fie? Și cine-i autorul? Nu de alta, dar tăcerea a început să ne obsedeze și datul cu presupusa ne obosește. Ca să nu mai amintim de inspirația total nefericită care așază o machetă de o asemenea anvergură (ne referim la proporții) între câteva clădiri înalte, lipsind-o de orice perspectivă.

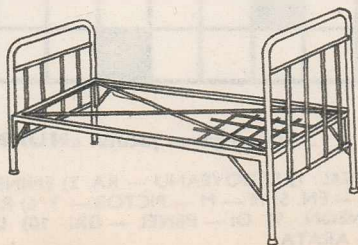
Parcă nici n-ar exista chipurile lui Bălcescu și Eminescu, dramatice, de înaltă spiritualitate, dăltuite de acel inegalabil artist care a fost Anghel. Parcă nici n-ar exista atîtea parcuri și piețe publice care se cer realmente împodobite cu statui, accentuăm cu statui, nu cu mari personaje ale căror gesturi largi și retorice nu spun nimic în ciuda tonelor de bronz și fontă. Dar pentru aceasta e nevoie să se renunțe o dată pentru totdeauna la arta pompiară, la produsul de serie. E trist ca parcurile și piețele unui oraș de anvergura Bucureștiului să fie văduvite de podoabe statuare, dar e și mai trist să li se impună pentru ani și ani atari aberații.

Bucureștiul are realmente nevoie de monumente: ne gîndim la monumentele ale inteligentei și nu invers.

Mihai HETCO

UN PAT LA NIVELUL TEHNICII ACTUALE...

Acest pat din vremea bunicilor și străbunicilor noștri (ilustrația alăturată) reprezintă inovația de ultimă oră a întreprinderii bucurestene I.I.L.-«Metalurgica». Autorii anteproiectului de standard au fost, se pare, deosebit de încîntați de această nouă și originală realizare din moment ce au menționat în nota explicativă că revizuirea ve-

L.T.

chiului standard («Paturi metalice de uz general pentru adulți») a avut drept scop obținerea unui produs la nivelul tehnicii actuale.

Prin ce calități deosebite se recomandă această noutate a tehnicii moderne? «Capitolul 2 al anteproiectului ne informează că imbinarea capetelor patului cu somiera va «asigura» orizontalitatea somierei (adică spre deosebire de vechile paturi cu somiere oblice, verticale sau suspendate — n.n.), interschimbabilitatea capetelor și stabilitatea patului prin aceea că toate picioarele să atingă suprafața plană pe care se așază patul (sic!).

Conducerea întreprinderii a recomandat noul produs unui mare număr de instituții și ministere (între acestea, Oficiului Național de Turism și Direcției generale de hoteluri și restaurante, direct interesate în obținerea unui mobilier atât de modern și aspectuos!), specificînd totodată că neprimirea la timp a răspunsului se consideră drept acord cu conținutul anteproiectului de standard.

Și, în sfîrșit, poanta întregii afaceri, așezată la urmă cum se obișnuiește în orice anecdotă: elaboratorul prezentului anteproiect de standard nu cunoaște în detaliu modul de execuție al produsului, deoarece în întreprinderea respectivă nu se fabrică acest produs.

Astfel sînd lucrurile, inovațiile pot curge gîrlă și de acum înainte. De ce, de pildă, să nu scoatem de la naftalină gramofonul, tramvaiul cu cai, telefonul cu manivelă și să le prezentăm drept noutăți ale tehnicii actuale?

Liviu MAIOR

NU VOM TREIERA CU... CAII!

La 10 iunie, șapte regiuni — Argeș, București, Dobrogea, Galați, Iași, Oltenia, Ploiești — informau Consiliul Superior al Agriculturii că sînt gata pentru a porni campania recoltei de vară. Reparațiile în stațiunile de mașini și tractoare au fost puse la punct pînă în cel mai mic amînt. Tot la aceea dată, alte regiuni — Banat, Hunedoara, Mureș-Autonomă Maghiară — erau rămase în urmă cu reparațiile, întrucît nesculindu-se de dimineață n-au putut ajunge departe. E greu de înțeles o asemenea situație, dacă ținem seama de faptul că în aceste regiuni au existat și forță de muncă, și piese de schimb, și suprafețe de producție pentru repararea la timp a mașinilor necesare campaniei de vară. Se pare că unele servicii regionale S.M.T. n-au ținut seama de instrucțiunile Direcției generale S.M.T. din departamentul mecanizării care indicau ca reparațiile să se efectueze imediat după campania de recoltare din '66. Numai așa se explică faptul că la 1 martie a.c. planul de reparații în regiunea Brașov era îndeplinit în proporție de 7%, în Maramureș 1,4%, în Suceava 3,2%.

Socotim că există toate condițiile ca lucrările de reparații în S.M.T. să fie efectuate nu în preajma marilor campanii, ci cu mult înainte. Altfel risipim forța de muncă, dezorganizăm procesul de producție și devenim tot mai bogați în pagubă. Sau poate unele servicii regionale S.M.T. ori fi gîndind că vom treiera cu... caii? Nu, chiar de-am rămas pe undeva patriarhali, nu vom treiera cu caii. Statul a pus la dispoziția cooperativelor agricole de producție aproape 26 000 de combine și 5 400 prese de balotat. Fapt pentru care, la seceriș nu vrem s-auzim cîntecul «Murgule, coamă frumoasă, du-mă la mîndru-acasă». Nu, cîntecul acesta l-om zice la toamnă, după culesul viilor. Acum vrem s-auzim cîntecul combinelor.

G.C.

50 DE ANI DE LA MĂRĂȘEȘTI

În vederea sărbătoririi a 50 de ani de la marile izbînzii repurtate de armata română la Mărășești, Mărășești și Oituz, la Muzeul militar central se fac pregătiri deosebite.

În primul rînd se lucrează la amenajarea unei expoziții de artă plastică, în care vor fi expuse lucrări semnate de peste douăzeci de artiști. Alături de picturile lui Camil Ressu (Ecaterina Teodoroiu, Ostasi români pe front, Ișirea din tranșee), D. Stoica (Galop de artilerie, Mărășești), Șt. Dumitrescu (Ostasi la foc), Em. Lăzărescu (Mărășești), Octav Băncilă (Bivuac) sau sculpturile lui D. Paciurea (Gornist), C. Medrea (Prizonierii germani), Oscar Spăthe (Generalii Ion Dragalina și Eremia Grigorescu), I. Jalea (Soldat la atac, Doi ostași români), Oscar Han (Grenadier, Soldat săpîndu-și groapa individuală), Iulia Oniță (Ecaterina Teodoroiu) vor sta foarte multe desene aparținînd altor maeștri prestigioși ca Teodorescu-Sion, I. Ișer. Al. Severin, Fr. Sivota, I. Bedworic, Șt. Dumitrescu ș.a.

Faptul că majoritatea au fost executate fie în timpul războiului, fie ulterior de artiști care au luptat în prima linie a frontului, le conferă o valoare istorico-documentară remarcabilă.

În fotografia noastră, monumentul de la Mărășești al eroinei Ecaterina Teodoroiu.

C. CĂZĂNISTEANU

Sesiunea extraordinară a Adunării Generale a O.N.U.

Sala Adunării Generale a O.N.U. în timpul sesiunii extraordinare consacrate examinării situației din Orientul Apropiat. Pentru a exprima poziția țării noastre în această problemă, din partea Republicii Socialiste România la lucrări participă o delegație condusă de tovarășul Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri; din delegație face parte și Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe.

Asa cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvântarea rostită la întâlnirea cu activul de partid din regiunea Brașov, «De la început partidul și guvernul țării noastre au considerat că din lupta armată dintre țările arabe și Izrael nu pot trage foloase decât reacțiunea și imperialismul și de aceea au făcut apel să se evite recurgerea la forță pentru soluționarea problemelor litigioase (...) Sigur că acum s-a creat o anumită situație, ca urmare a luptelor militare (...) Problemele nu sînt simple. Vor fi încă multe frământări, încordarea nu se va lichida ușor (...) Partidul și guvernul nostru vor milita și de acum înainte pentru găsirea de soluții pe calea pașnică, a tratativilor, în această zonă».

cifre americane

de Silviu BRUCAN

Vara aceasta se anunță mai fierbinte pentru administrația Johnson. Războiul din Vietnam, în pofida demenței escaladării și a promisiunilor de victorie ale generalului Westmoreland, se află acum, la sfârșitul «sezonului uscat», într-un nou impas militar-politic. Bilanțul publicat de *New York Times* este sumbru: 10 253 americani morți, 61 425 răniți, 2 225 avioane doborâte; iar rezultatul (după același ziar): «Doar câteva regiuni în jurul marilor orașe, ale capitalelor de provincie și instalațiilor militare majore sînt în afara acțiunilor unităților inamice». S-ar putea preciza doar că este vorba desigur de un bilanț de zi, deoarece noaptea nici aceste regiuni nu sînt «sigure». Pe frontul intern, revolta negrilor împotriva strigătoarei nedreptăți rasiale și a iadului din ghetourile negre ale marilor orașe americane a început mai devreme ca în alte «veri fierbinți». Protestul împotriva războiului tinde să se unească cu lupta pentru drepturi civile în cea mai largă mișcare de mase pe care au cunoscut-o Statele Unite în perioada postbelică.

Costul războiului de agresiune a atins proporții de natură a alarma chiar și pe unii din vajnicii săi sprijinitori: 2,5 miliarde dolari pe lună. Bugetul militar pe 1967-1968 a urcat ca o rachetă pînă la 75,3 miliarde dolari, cu numai cinci miliarde mai jos de vîrfurile atinse în timpul celui de-al doilea război mondial cînd întreaga țară era mobilizată și operațiunile militare erau purtate pe două continente diferite. Într-un articol din *Post* intitulat «Vietnamul costă mai mult decît gîndiți», senatorul Vance Hartke arată că războiul costă anual de două ori mai mult decît întreaga rezervă de aur a S.U.A., iar pentru fiecare american — bărbat, femeie sau copil — costul războiului înseamnă o contribuție impusă de 150 de dolari. Referindu-se la practica cinică a comunicatelor mili-

tare de a relata zărnice cu un aer triumfător numărul luptătorilor vietnamezi uciși, senatorul de Indiana calculează în stil tipic american că și aceasta se face cu un preț enorm: 500 000 de dolari pentru fiecare luptător omorît în război!

Da! Pentru un război dus într-o țară ca Vietnam, al cărui Sud și Nord laolaltă reprezintă doar un teritoriu egal cu unul din cele 50 de state americane — New Mexico! — Statele Unite sînt nevoite să facă eforturi financiare apropiate celor din timpul ultimului război mondial. Aceasta dezvăluie absurditatea și totodată neputința imperialismului american de a exercita rolul de polițai mondial împotriva mișcării național-eliberatoare, criza inevitabilă pe care o pricinulește politica americană ciocnirea cu voința și dreptul sacru al popoarelor de a-și hotărî singure soarta, de a-și alege drumul dezvoltării și forma de organizare socială fără amestec din afară. Tendința de intervenție și de menținere a încordării se manifestă și în politica S.U.A. în Orientul Apropiat. Din lupta armată dintre țările arabe și Izrael, ca și din tensiunea ulterioară, nu profită decît reacțiunea și imperialismul și — așa cum au subliniat în repetate rînduri partidul și guvernul nostru — numai rezolvarea problemelor litigioase la masa tratativilor și găsirea soluțiilor corespunzătoare intereselor popoarelor respective pot crea perspectiva unei conviețuirii pașnice și a unei dezvoltări democratice a acestora, cu excluderea amestecului imperialist.

Consecințele acestei politici scelerate și ale risipei enorme de bunuri asupra vieții americanilor de rînd sînt ilustrate mai pregnant decît orice de «micile reduceri» la cheltuieli sociale pe care le propun senatorii pentru a se putea face față războiului: 200 de milioane dolari destinați refacerii terenurilor a-

gricole care au suferit calamități naturale; 158 de milioane din fondurile pentru universități și 82 de milioane destinate cumpărării laptelui acordat copiilor săraci în școlile de stat. Inșuși senatorul Hartke face această amară remarcă la adresa «marii societăți johnsoniene»: cele 82 milioane dolari reprezintă costul războiului într-o singură zi, dar ce înseamnă reducerea lor pentru copiii care nu primesc lapte?

Reversul medaliei — trontul intern — nu arată cu nimic mai promițător. După trei veri fierbinți, violențele rasiale și revoltele din ghetourile negre au devenit fenomenul estival curent al vieții americane. «Nu există oraș american în vara lui 1967 care să fie scutit de posibilitatea violențelor rasiale» — scrie *Newsweek*. Deocamdată se înregistrează tulburări potențiale în 36 de orașe; ele se vor ridica la sfârșitul lui iunie la 87 — «întreaga atmosferă națională cu adevărat contagioasă» face ca revolta negrilor să se întindă cu repuziune în aceste metropole de ciment, beton și metal în care temperatura se ridică la 100 grade Fahrenheit, năduful se adună în suflete, umilînța colcăie, simțul nedreptății biciuie nervii și este de ajuns cel mai mic incident pentru ca pirjolul să se întindă și să facă ravagii.

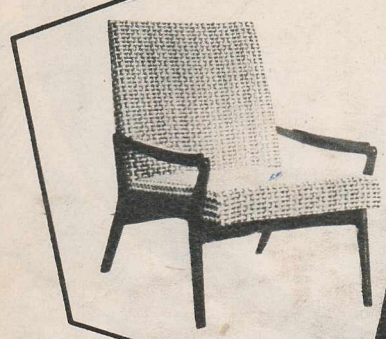
Iar din bugetul său de război, Johnson poate extrage pentru alinarea suferințelor din ghetourile negre ale anului 1967 doar 137 milioane de dolari — costul a mai puțin de două zile de război în Vietnam!

Scrisă în cifre, marea tragedie americană din vara anului 1967 apare mai tulburătoare și mai acuzatoare ca ori-cînd.

Fotografia de mai sus a fost luată la Dayton (statul Ohio); polițiștii brutalizează pe unul din participanții la o recentă demonstrație antirasistă.

FOTOLIUL

ONESTI

COMOD
CONFORTABIL
ELEGANT

CONSTRUCȚIE SUPLĂ, TAPISERIE DIN POLIURETAN, STOFĂ ÎN CULORI AGREABILE, IATĂ CITEVA DIN CALITĂȚILE ACESTUI FOTOLIU. PREȚUL DE VÂNZARE, 650-710-770 LEI (ÎN FUNCȚIE DE CARACTERISTICILE ȘI MODELUL STOFELOR).

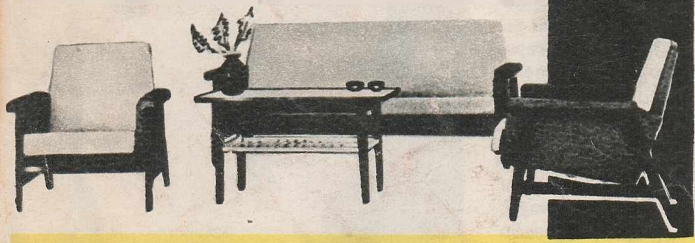
PENTRU APARTAMENTUL DV., VĂ RECOMANDĂM HOLUL MĂCIN. AVÎND DIMENSIUNI CONVENABILE, ACEASTĂ GARNITURĂ CONFORTABILĂ ESTE MULT SOLICITATĂ DE CUMPĂRĂTORI. PREȚUL DE VÂNZARE: CANAPEAUA, 2 100-2 620-2 840 LEI; FOTOLIUL, 995-1 215-1 325 LEI; MĂSUȚA, 460 LEI (PREȚURILE CANAPELEI ȘI ALE FOTOLIULUI OSCILEAZĂ ÎN FUNCȚIE DE MODELUL ȘI CULOAREA STOFELOR).

Confortabil

Elegant - Modern

HOLUL

MĂCIN

Citeva din produsele de calitate realizate de întreprinderile Ministerului Economiei Forestiere...

...pe care le găsiți de vânzare la magazinele de specialitate.

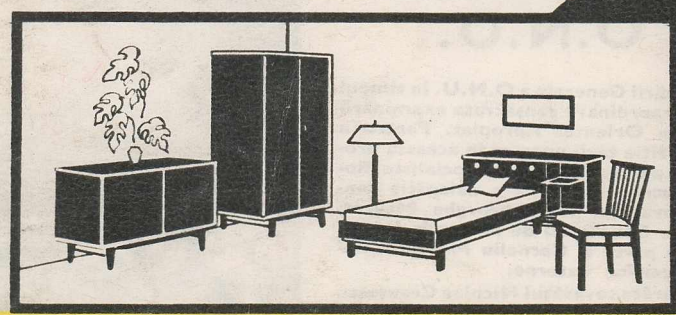
COMUNICAT DE CĂTRE MINISTERUL ECONOMIEI FORESTIERE

Camera de tineret

MARTIA

ESTETICĂ

PRACTICĂ

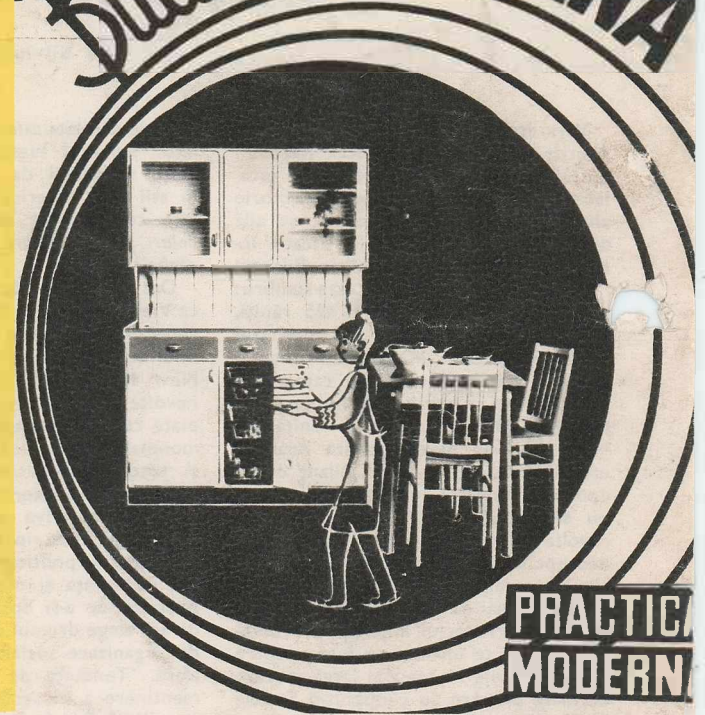
CAMERA TIP MARTA, COMPUSĂ DIN DULAP CU DOUĂ UȘI (1 852 LEI), PAT PENTRU O PERSOANĂ (1 330 LEI) LADĂ PENTRU AȘTERNUT (892 LEI), COMODĂ (765 LEI), MASĂ DE LUCRU (454 LEI) ȘI SCAUN TAPISAT (250 LEI), ÎNTRUNEȘTE APRECIERILE UNANIME ALE CUMPĂRĂTORILOR.

Bucătăria POIANA

PENTRU BUCĂTĂRIA DUMNEAVOASTRĂ, CUMPĂRAȚI MOBILIER POIANA. PREȚ DE VÂNZARE: DULAP, 1 400 LEI, MASĂ 175 LEI, TABURET, 50 LEI.

ÎNTRINDERILE MINISTERULUI ECONOMIEI FORESTIERE PRODUC PENTRU DUMNEAVOASTRĂ BIBLIOTECI MODERNE ȘI UȘOARE, UTILE ÎN ORICARE FEL DE APARTAMENT. PREȚ DE VÂNZARE 910 LEI.

PRACTICĂ
MODERN

dozina

BIBLIOTECA
NECESARA TUTURDR

